No 2663 Zaterdag 16 Maart 1935 52ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elke Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Past. S. Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elke regel meer 10 cts.

Inlandse of Vreemde krachten.

In een artikel in ons blad van 23 Februari hebben wij onder bovenstaande kop verschillende bezwaren naar voren gebracht tegen de C.P.I.M. zoals deze tot uiting gekomen waren in de Curaçaose Volkskrant van 17 Februari.

Ons doel met het vermelden van die bezwaren was geen ander dan te trachten een goede verstandhouding tussen deze maatschappij en hare werkkrachten zoveel mogelijk te bevorderen zonder ons nochtans over de juistheid der naar voren gebrachte bezwaren uit te spreken.

Inderdaad is ons dan ook bij een onderhoud met de Directeur dier Maatschappij gebleken dat onze inlichtingen niet in alle gevallen juist zijn geweest, hoewel niet te ontkennen valt dat er ontevredenheid onder het werkvolk bestaat.

De Directeur is echter van mening, dat er allerminst van een algemene ontevredenheid kan worden gesproken.

Dat er ontevredenen zijn is ook hem bekend, doch volgens hem is zulks in elke organisatie het geval en onvermijdelijk.

Dat tengevolge der plotseling vermeerde activiteit, soms verhoudingen en toestanden ontstaan, welke tot ontevredenheid aanleiding geven, is vanzelf sprekend, doch wij hebben de overtuiging gekregen, dat er van de zijde der Directie alles in het werk wordt gesteld om deze zo spoedig mogelijk te verbeteren.

Hierbij heeft de Directeur erin toegestemd om klachten geuit tegenover een officieel lichaam zoals de Curaçaose R.K. Volksbond aan te horen en te onderzoeken.

Met voldoening ook erkennen we dat de Directie zich bereid verklaard heeft om de kansen voor Curaçaose arbeiders uit te breiden door in overweging te nemen of en in hoeverre uit de buitendistricten aangeworven werklieden door eigen trucks of bussen te doen vervoeren. Hierdoor zal dan zeker het bezwaar komen te vervallen voor onze buitenmensen, om van het dagloon nog 25% te moeten betalen om 's morgens en 's avonds naar en van het werk te komen.

Met voldoening vernamen we ook, dat de huidige directie bezig is voor de eigen landskinderen de positie te verbeteren, mits ze natuurlijk aan de gestelde eisen voldoen. Zelfs weten wij, dat men bezig is te trachten de positie der zogenaamde maandgelders te verbeteren.

Nog verklaarde ons de directie, wat de Zondagsrust betreft, dat het werken op Zondag tot het hoogst-noodzakelijke wordt beperkt.

Voor een ieder die de hoge morele waarde van de Zondagsviering beseft, zal het duidelijk zijn, dat deze maatregel aan de mentaliteit van de werklieden ten goede zal komen. Maar dan moet heto.i. ook uitgesloten zijn, dat arbeiders in zekere zin verplicht worden om Zondags te werken, om n.l. met hetgeen zij Zondags verdienen en oververdienen (**abusievelijk schreven wij: zonder extra vergoeding**) aan te vullen, hetgeen aan hun werkloon ontbreekt om ervan te kunnen leven. Ieder arbeider toch heeft het recht om in de zes dagen, die hij volgens Gods bestel moet arbeiden ,zoveel te verdienen, dat hij zich zelf en zijn huisgezin op een fatsoenlijke wijze kan onderhouden.

M.a.w. het moet niet kunnen voorkomen, dat arbeiders noodgedwongen Zondags gaan arbeiden of vragen om te mogen arbeiden.

We kunnen het ons heel goed indenken, dat er in sommige gevallen met het boetestelsel verkeerde toepassingen plaats vonden; doch we kregen de toezegging dat dit stelsel niet wordt toegepast, indien van te voren verlof wordt aangevraagd of op redelijke gronden te kennen gegeven wordt, dat men op een bepaalde dag niet kan verschijnen. De redelijkheid hiervan ziet ieder in: orde moet er zijn overal en zeker in een dergelijk bedrijf. Onmogelijk kan dit afhankelijk gesteld van willekeur of zin en niet-zin van de eerste de beste. Voor een goede gang van zaken is het nodig, dat men dit tevoren weet, om een onbezette plaats door een andere te kunnen bezetten; dat men ook met volle ploegen werkt. Maar dan moet men ook van te voren op het vereiste aantal kunnen rekenen.

Ons werd verzekerd, dat dit boetestelsel niet geldt, voor het geval men Zondags zou moeten werken. Indien dus iemand bezwaar heeft om op Zondag te werken, behoeft hij voor geen boete te vrezen, **mits hij van te voren dit meedeelt en het mogelijk is om zijn plaats** door een ander aan te vullen.

We zijn er zeker van dat al deze maatregelen zullen meewerken om de bestaande ontevredenheid — die de Directie meent dat in het algemeen niet bestaat — weg te werken en een betere verstandhouding tussen beiden, werkgever en werknemer, te bevorderen. Hetgeen ons doel is en geen ander.

Het land der revoluties.

Terwijl wij dit schrijven staat Griekenland in de volle burgerstrijd en is het nog niet te zeggen, wie der partijen aan de winnende hand is. Mogelijk is echter bij het verschijnen van dit blad de beslissing gevallen.

De Grieken hebben het nooit erg goed onder elkander kunnen vinden.

Toen onder de indruk van de Franse revolutie de geest van onafhankelijkheid begon te ontwaken en ten slotte onder Vorst Ypsilanti in 1821 de opstand tegen de Turkse heerschappij begon, was die tweedracht onder het Griekse volk al de oorzaak, dat de Turken overwonnen en het volk aan de rand van de afgrond gebracht werd.

Feitelijk kreeg Griekenland dan ook zijn onafhankelijkheid in 1830 door het ingrijpen der Grote Mogendheden.

Maar de partijstrijd bleef en Kapodistrias die als president het uit elkaar gescheurde land wist te verenigen, viel ten offer aan sluipmoord.

De burgeroorlogen weder lieten het land ook niet tot rust komen, onder den in 1832 gekozen koning Otto van Beyeren.

De Groot-Griekse gedachte, die Griekenland in de Krimoorlog voerde, werd de oorzaak, door het mislukken dezer onderneming van Otto's val in 1862.

In het volgend jaar kwam de Deense Prins Willem in Griekenland en beklom als koning Georg I de troon.

Door inmenging in de opstand op Kreta, kwam het land in 1896 in een ongelukkige oorlog met Turkije. In 1909 leed het onder een ernstige militaire revolutie, en een tijdelijke militaire dictatuur.

In 1910 verscheen weer voor het eerst de partij van de Kretenzer Venizelos, die in de huidige revolutie weder een grote rol speelde. Hij was ook de leider van de Groot-Griekse gedachte, die in 1912 Griekenland in oorlog stuurde met Turkije, en in 1914 aan de zijde bracht van de Entente, tegen de wil van koning Constantijn in.

Venizelos wilde echter door een revolutie en een tegenregering de koning dwingen, die toen afstand deed van de troon ten behoeve van Prins Alexander.

De regering werd echter overgenomen door Venizelos. Koning Alexander wordt door een aap gebeten en sterft acht dagen later.

Een volksstemming roept koning Constantijn uit Zwitserland terug en in December 1920 houdt deze balling zijn triumphale intocht in Athene.

Dan komt er weer oorlog in Klein Azië, welke in een nederlaag eindigde. Het volk komt weer in beroering en ten tweede male gaat Constantijn in ballingschap.

Wanneer deze koning in Palermo sterft zou prins Andree door Griekse revolutionairen met zes ministers gefusilleerd worden. Door tussenkomst van het Engelse hof kon de prins echter vluchten.

Noch een diktatuur van Pangalos noch van Kondylis kon het land rust brengen.

Van 1928—1932 was Venizelos minister-president, doch dit liberaal kabinet werd toen vervangen door het conservave Tsaldaris, en zal thans de oude politieke rot Venizelos weer aan het bewind komen? Ten koste van hoeveel doden?

Arm land dat zo is prijsgegeven aan politieke avonturiers, die slechts hun eigen belangen zoeken.

Schonere toekomst.

Vorige week heeft de St. Thomaskring het eerste jaarfeest gevierd van het Tweede Lustrum. Pater de Bruin was de feestredenaar en ook Mgr. Verriet sterkte met zijn woord de jonge, energieke, levenskrachtige vereniging.

De Thomaskring telt 53 leden. 53 Ontwikkelde degelijk katholieke jonge mannen zijn voldoende om het aanschijn van Curaçao te hernieuwen. Vooral wanneer ze nog worden bijgestaan door een vereniging als Don Bosco, waarvan de meest vooraanstaande leden uit de Thomaskring zijn voortgekomen.

En Mgr. Verriet en Pater de Bruin wezen op de activiteit en de propaganda, welke de jonge mannen moesten ontwikkelen.

Een activiteit en propaganda tegen de z.g. neutraliteit.

In „Geest en Practijk", een der Offensief-brochuren, welke onlangs verschenen zijn, zegt Pater F. Morlion O.P.: „Wij kunnen dus misschien wel al onze beschouwingen over de karakteristieken der twintigste eeuw in die eene worteltrek samenvatten: „Neutraliteit, speciefiek moderne plaag van de neutraliteit."

De neutralitiet is verder doorgedrongen dan men denkt. Ze doet haar verderfelijke invloed voelen op godsdienstig, op moreel, op sociaal gebied. Ook onder de katholieken is men er niet vrij van. Ook onder hen vindt men er, die van twee wallen willen eten, wien het principiele onverschillig is. Hun katholiciteit geldt als een eerbiedwaardige erfenis, welke zij van hun katholieke ouders hebben meegekregen, maar een erfenis waar de meesten alleen des Zondags mee voor de dag durven komen. In de week, in het werkelijk leven hebben ze iets anders te doen en vinden ze het katholicisme een last, zij kunnen het dan niet goed gebruiken. Ze hebben nog katholieke principen, welke evenwel hun kracht verloren hebben en welke tot het volgende herleid kunnen worden: dan men in niets te erg mag zijn en dat de dingen moeten blijven zoals ze waren. De film b.v. mag niet te erg zijn, het blad mag niet te erg zijn, maar ook het katholicisme mag dan niet te erg zijn. Dat is zo ongeveer de gesteltenis en de gedachte van den modernen, onverschilligen katholiek.

Hij loopt niet warm voor zijn godsdienst, beproeft hoe ver hij kan gaan op moreel gebied, is totaal onverschillig voor sociale belangen en christelijke politiek. Alleen kan hem interesseren het laatste financieel- of zedenschandaal, het laatste nieuws van een of andere filmster, de laatste uitslagen van sport, de laatste nieuwe schlagers, films, enz. Het gevoel, het fijne eergevoel is verdwenen, al wat prikkelt, al wat op het kantje af is, trekt. Het grof-tragisch, het erotische kan de massa nog slechts bekoren en hierop speculeren de bioscopen om volle zalen te trekken, hierop speculeren de romanschrijvers om groot debuut te hebben. En dan gaat men groot op zulk een gesteltenis, op zulk een neutraliteit, zoals ze durven beweren.

Van onze tijd moeten we in het algemeen zeggen, dat hij niet meer gelooft. Toch is men in de grond meer anti-kerkelijk dan anti-gelovig. De godsdienst wordt beschouwd als een sociale aangelegenheid, waardoor de godheid een karikatuur is geworden. De éene ware God is geheel uit de menselijke samenleving gebannen, ook uit de gedachten, zodat het voor den modernen mens bepaald ongemakkelijk aandoet nog over dien God te spreken. Zelfs in de moraal is de ware God hinderlijk voor den zogenaamden neutralen mens. Men is niet tegen de moraal, maar men gaat echter zover niet vóór de moraal te zijn. De modes, de dansen, de sport, de film hebben ongeveer alle zin voor zedelijkheid verloren, maar alle zedelijkheidsbegrippen loochenen doen ze niet, het mag alleen niet te erg buiten de schreef gaan. Hoe verderfelijk zulke neutrale begrippen werken, kunnen we dagelijks zien. Hoe is het anders mogelijk, dat hier op Curaçao slechte films gedraaid en een slechte anti-katholieke pers en litteratuur verspreid kunnen worden, bij een katholieken-aantal van bijna 90%.

Mgr. wees op die slechte pers, die slechte film, die slechte litteratuur. Wij hebben daad-katholieken nodig. Herrera, de leider van de Spaanse Kath. Actie zeide dezer dagen: „Terwijl de politici

Gerard Adriaensen Bredero.

door Dr. J. B. Schepers.

(16 Maart) 1585—1935.1)

„Het kan verkeren".

De Amsterdammer Bredero mag de 16e Maart van dit jaar even goed in **Indië, Zuid-Afrika en de West herdacht** worden als in Nederland. Zijn „Liedtboeck" vier jaar na zijn dood uitgegeven in 1622 is de hele 17e eeuw door herdrukt en gezongen. Het bestond uit drie delen: het boertige, amoereus en aandachtig Liedboek. Het zou niet onmogelijk zijn,. dat de emigranten ten minste het laatste, het godsdienstige liedboek hadden meegenomen. Maar tussen meenemen en bewaren is nog een groot verschil. Wij, Nederlanders, hebben over de eeuwen heen van hem bewaard de spreuk: „Het kan verkeeren", weermee hij elk vers van hem bijna ondertekende. Of de Afrikaner deze spreuk nu ook als „dit kan verkeer" gebruikt bij de vele wisselvalligheden van het leven, kan ik niet zeggen, maar wel weet ik, dat er in Nederland niet veel mensen wonen, die bij zo'n val of zo'n stijging, als nu zo vaak voorkomt in de wereld, niet terstond klaar hebben: „Het kan verkeeren", „ja, die Bredero wist het wel", of wel het eerste aanvullen, als men 't gebruikt, met: „zegt Bredero". En dan ligt daar een zekere berusting in, gepaard gaande met inzicht in 's werelds loop.

Wie niets meer van Bredero afweet, kan zich, dunkt mij, ternauwernood voorstellen, dat dit de lijfspreuk is van een jonge man, die niet ouder geworden is dan 33 jaar. Hij stelt hem eerder naast Cats.

En wie wel eens wat meer van hem gehoord of gelezen heeft en in dit verband het woord: zwierbol, wel heeft horen gebruiken, moet zich dan nu maar eens bezinnen, hoe die berusting en levenservaring zich met dat loszinnige beeld van Bredero laten samensmelten tot één geheel. Ik wil trachten hem te **helpen, want al is hij, Bredero, jong ge**storven, hij hoort toch tot de grote figuren, die aan het begin van onze letterkunde staan.

Amsterdam lag in die dagen als een halve cirkel afgerond door de Singel, het einde van de stad, bezuiden het IJ, de diepe inham van de Zuiderzee; dwars er doorheen liep de brede Amstel en aan weerskanten hiervan grachten „burgwallen. Die aan de Oostkant liepen door het oudste gedeelte, de „Oude Zijde", aan de Westkant door de „Nieuwe Zijde". Evenwijdig aan die „Burgwallen" liepen sommige toen voorname straten die er nog wel zijn, maar hun voornaamheid hebben verloren. Toch kent menigeen de Warmoesstraat aan de Oude Zijde, òf omdat Vondel er zijn kousezaak dreef, òf omdat het in de straat is van hotel Krasnapolski oftewel „Kras". Het verlengde van de Warmoesstraat heet nog de Nes, maar was toen eveneens, anders dan nu, — „het kan verkeeren!" — een straat voor de nijvere burgerklasse. Waar vroeger, in de Spaanse tijd, de St. Pieterskapel gestaan had bij het St. Pieterskerkhof, was het nu in de Nes een geweldige handelsdrukte: daar was de vleeshal, de vogel-, warmoes- en wortelmarkt; boven de vleeshal, vroeger de kapel, vergaderden de **Rederijkers van de kamer „In Liefde Bloeiende", men had er een verdieping** ingebouwd en daar vlak bij woonden de schoenmaker Adriaen Cornelisz en zijn vrouw Marretje Gerbrants in een huis, waar als uithangbord de Heer van Brederode uithing. Hiernaar noemde zich de schoenmaker „In Brederode", wat kortweg Bredero werd. De kinderen groeiden dus op in een veelbewogen omgeving: **overdag marktdrukte, 's avonds** trokken er de deftige rederijkers heen. Het was aan niemand zo besteed als aan de tweede zoon Gerbrand, die wij nu gaan herdenken.

Het leven van de jeugd werd vóór de school al gauw geheel op straat doorgebracht en er waren nog veel meer dwarsstraten, stegen en sloppen, dan ik genoemd heb. Het leek op de kaart veel op een spinneweb. En er woonde achter de Amsterdamse muren een ondernemend volkje. Wie horen wou kon er wat van de wereld vernemen. Tijdens Bredero's leven nog werden de eerste tochten naar de Oost ondernomen, om de Kaap; men trachtte te varen om de Noord, ontdekte Spitsbergen en overwinterde tegen wil en dank op Nova Zembla; ze voeren door Straat Magelhaens, en om Kaap Hoorn op zoek naar het Zuidland. De wereld ontvouwde zich voor de toenmalige mensen door die gevaarlijke zeetochten, als in onze dagen door vliegtochten naar de Oost en Melbourne. Onze Uivers, Pelikanen en Snippen vervangen alleen de zeeschepen van toen. Ook andere steden, dat spreekt, hadden hun aandeel als Hoorn en Enkhuizen, maar meer en meer stroomde het schippersvolk naar Amsterdam, zodat een jongen als Bredero ogen en oren te kort kwam. Maar de school riep en **moeder Marretje of vader Adriaen** bracht hun tweede naar „het Groot-School der Oude Zijde", waar les gegeven werd in Latijn, Grieks, Duits en Frans en ook in schrijven (wat wij Nederlandse taal zouden noemen, maar 't schrijven overheerste geheel) en rekenen. Wij weten niet wat en hoe er geleerd werd, vooral niet wat hij er leerde, maar hij sprak later van zijn „kints-schoolfrans", hoewel hij er een sonnet in heeft geschreven. Wat hij er van 't Latijn heeft opgestoken? Zeker toch iets, zoals hierna zal blijken, maar als ze hem van de Latijnse mythologie vertellen en hoe b.v. de godin Venus, uit de diepten der zee opgedoken is, dan ziet hij haar „vletten" (als de vletterlieden met hun boten op het vaak stormachtige IJ) „en vlotten". Hij kon zich niet van de werkelijkheid om zich heen losmaken en dat heeft hij met zijn hele volk gemeen. — Hij zou die werkelijkheid na de school gaan vastleggen op doek; bij zijn ouders kwamen ook schilders aan huis en vader Bredero, die ook in huizen handelde, kocht menig stuk. Zo weten wij uit een brief van Gerbrand, dat hij in de leer was bij de Schilder Badens, waar hij bijbelse figuren als D a v i d en B a t h s e b a, D a v i d en A b i g a ë l, maar ook klassieke als P i r a m u s en T h i s b e en een F o r t u i n leerde schilderen, die bij zijn vaders dood in hun huis hingen. Wie denkt bij die F o r t u i n niet dadelijk aan „Het kan verkeeren!"

De vier jaar oudere Pieter Corneliszn Hooft was ondertussen voor zaken en voor zijn verdere ontwikkeling naar Italië gestuurd, een geweldige reis toen; hij bleef drie jaar weg en uit Florenec is van hem een rijmbrief naar de Rede**rijkerskamer te Amsterdam bewaard,** ondertekend met zijn toenmalige lijfspreuk: „Verandren can 't" (1600). Nog tot 1615 vinden wij dit motto, maar ondertussen heeft Bredero **de Amsterdamse** wereld ingepakt met zijn woord: „het kan verkeeren". Elk liedje van hem dat gedrukt werd prentte het de Amsterdammers in; ze moesten het wel onthouden, al stierf hij ook jong; maar de hoofdzaak is daarbij toch, dat het zo in onze geest valt èn dat het hele leven van 33 jaar, dat Bredero toegelegd was, vol was van de wisselvalligheden des levens, terwijl de spreuk van Hooft meer was een intellektuele indruk van de vele ruïnen, die hij in Italië zag, waar dan het nieuwe leven uit omhoog kwam. Bij Bredero was het bloedige ervaring,

Want of ik schoon al las 2)
Hetgeen zo kunstig was
Als Goddelijk geschreven,
Ten ging ter ziel, noch zin
Zo nijver mij niet in
Als 't eigen zelfs beleven.

Wat hij zelf beleefde, daarvan vertelt ons zijn kunst. Dat bleef leven bij zijn volk met zijn kenspreuk.

Het veranderde al vroeg bij hem. Ik wil hier twee zinnetjes overschrijven, één van hem zelf en het tweede van een onbekende lofdichter op zijn na z'n dood verschenen lied. Ik spatiëer hier in:

Ik hebbe v a n m ij n k i n d s e b e n e n a f boven alle zoete Tijdkortinge de l i e f e l ij k e P o e z i e verkoren enz.
(1611 of 1616 voorrede van zijn eerste toneelstuk)

De lofdichter schrijft in 1622:
Van k i n d s e j a r e n a f, toen gij nog teder waart,
Toen is de R ij m e r ij in u d o o r m i n gebaard.

Het tweede vult prachtig het eerste zinnetje aan. Zijn eerste lied was dus een minnelied en het is veel waard dit te weten, omdat in het Liedboek van '22 zijn verzen als een spel kaarten door elkaar geschud lijken, zonder jaartal.3) Ik kan hier niet alle redenen weer opnoemen, welke ons tot de gevolgtrekking brachten, dat we zo'n vers al in een liedboek van 1602 aantreffen, maar het is zo en de toon is helemaal van een ruige 16, 17 jarige 4): hij loopt met zijn meisje te zingen ,te springen, te lachen en te praten vooral 's avonds in de maneschijn. Hij vecht met andere jongens om haar, heeft er blauwe plekken voor over en toch — zij wil niet, zij houdt hem aan 't lijntje (als „Gertjie" bij U)

zij wil niet zijn getrouwd

en toch — hij was al(!) 16, misschien 17 jaar: hij zou zijn leven als een arme uil verslijten; daarvoor is de wereld te wijd! Dan maar niet! En hoe, weten wij weer niet, maar hij komt met een andere jonge dame in aanraking, juist zowat in de zelfde tijd.

Wordt vervolgd.

1) Wie meer van hem weten wil verwijs ik naar mijn „G. A.Bredero, Bloemlezing uit zijn Gedichten", uitg. J. M. Meulenhoff Amsterdam 1923 en de „Werken van G. A. Bredero" door Dr. J. A. N. Knuttel 3 dln. Sijthof, Leiden.

2) Bloemlezing blz. 116. Ik heb h i e r in de aanhalingen alles omgespeld.

3) Het is daarom nomogelijk volstrekt in te staan voor de waarheid van onze inzichten, tenzij het verzen betreft, die men ook in andere Liedboekjes vindt.

4) **Bloeml. bl. 25.**

zorgen voor de materiële en juridische orde, moet de Katholieke Actie waken over de morele en geestelijke orde om de massa's te veroveren, die ons niet kennen, die niet weten, dat wij ze liefhebben, omdat wij haar in vele gevallen geen blijk geven van onze liefde. Velen kennen onze leer, maar geloven er niet in, omdat we ze dikwerf zelf niet in practijk brengen.

De tijd is gekomen, dat ieder katholiek zich bewust moet zijn van zijn plicht om te strijden tegen het voortwoekerend zedenbederf en ongeloof. Men mag niet meer onverschillig alles aanzien, zich zogenaamd neutraal houden. De tijd voor het offensief is daar, ieder moet meewerken aan dit modern offensief.

De nieuwe minister van Waterstaat.

De Staatscourant van de vorige week bevatte de benoeming van Jhr. Ir. Otto Cornelis Adriaan Lidt de Jeude tot minister van Waterstaat.

Mr. Lidt de Jeude was technisch directeur van de Ned. Mij. voor havenwerken en is geboren te Tiel in het jaar 1881.

Als ingenieur van de Waterstaat was de nieuwe minister in 1909 met verlof op Curaçao, voor studie van de haven alhier.

Van 1914 tot 1918 was hij in China en kreeg in 1919 op verzoek eervol ontslag als Ing. 1ste Klas.

Hij was lid van de Gem. raad in Baarn en voorzitter van de Ned.-China vereniging.

Ir. Lidt de Jeude en de haven van Curaçao.

In 1910 heeft de huidige minister een studie geschreven over onze haven.

In Juni 1909 was aan de gep. Maj. Ned. Ind. Leger, F. W. Everts en de Kap. der Infanterie L. M. Leezer concessie verleend om een onderzoek in te stellen naar de haven van Curaçao.

Deze activiteit was gemotiveerd door de a.s. opening van het Panamakanaal.

Lidt de Jeude stelde o.a. dit onderzoek in en een zeer groots opgezet plan was het resultaat.

De haven zou worden verbreed tot een minimum van 100 M. (toen nog = 55 M.) en worden uitgediept tot 10.30 C. P.

Het gehele havenbedrijf zou echter in het Schottegat komen te liggen, waar 1200 Meter kademuren zou worden aangelegd met kranen en sporen en loodsen.

Op Asiento, waar nu de C. P. I. M. is, zouden de Electrische centrale komen, administratie- en douanekantoren, constructiewerkplaatsen, watertoren enz.

Het gehele werk werd beraamd op 7 millioen.

Een verzoekschrift om tot uitvoering daarvan over te gaan was dto. 22 Oct. opgesteld en werd aan het Bestuur van Curaçao aangeboden.

Maar in een uitgewerkt verslag verzette zich de Kamer van Koophandel en Nijverheid met klem hiertegen, om de onaannemelijke condities daarin gesteld.

Het plan werd dan ook niet geaccepteerd en het mooie ontwerp was van de baan.

We geloven niet dat Curaçao er in latere jaren spijt over gehad heeft.

Algemeen Overzicht.

Twee weken geleden hebben we reeds melding gemaakt van de onderhandelingen tussen de Kath. Kerk in Duitsland en de Duitse Regering, welke begonnen, opnieuw afsprongen, doordat men van kath. zijde onwrikbaar blijft vast houden aan het onaantastbaar recht van het bestaan der eigen katholieke organisatie, zoals deze ook in het op 12 Sept. 1933 tussen de Duitse Regering en het Vaticaan geratificeerde concordaat zijn overeengekomen.

Zoals men weet, hadden er in Juni en Juli 1933 te Rome onderhandelingen plaats enerzijds tussen den toenmaligen vice-kanselier von Papen en anderzijds Kard. Pacelli, welke onderhandelingen op 9 Juli leidden tot een voorlopige overeenkomst, welke door beide staatslieden werd getekend. Dit concordaat bevatte 35 artikelen en was in grote lijnen geïnspireerd door het met Italië gesloten verdrag van Lateranen.

De katholieken zouden afstand doen van eigen politieke organisaties, maar verenigingen, welke een uitsluitend katholiek karakter droegen, kregen volle vrijheid van bestaan, terwijl ook de kath. jeugdopvoeding in handen zou blijven van de Kerk. Alleen zou controle van de Staat worden aanvaard, zodat deze confessionele organisaties geen geheime politieke genootschappen zouden worden.

Op 20 Juli werd deze overeenkomst te Rome, zowel door von Papen als Kardinaal Pacelli, getekend.

Het verdere verloop van zaken verder is geweest, of von Papen overeenkomsten heeft aangegaan, waartoe hij niet gerechtigd was of dat onder verzet der radicale elementen later de regering niet in staat was, haar eenmaal ingenomen en toegezegd standpunt te handhaven, toen het voorlopig Concordaat op 10 Sept. 1933 definitief door beide regeringen geratificeerd zou worden, bleken er op enkele punten misverstanden te zijn ontstaan, doordat de definitieve tekst van Berlijn afweek van de oorspronkelijke met von Papen getroffen overeenkomst.

De Duitse regering stelde toen voor, over deze punten nog nader overleg te plegen, maar in afwachting daarvan de thans voorgelegde tekst te ondertekenen.

De H. Stoel heeft toen een blijk van haar vertrouwen willen geven in de toezeggingen van de Duitse regering en het niet volledige verdrag getekend, met bijvoeging echter van een z.g. mantel-nota, waarin uitdrukkelijk gewezen werd, dat de interpretatie van het definitieve verdrag, afweek wat betreft de vrijheid der katholieke verenigingen en kath. pers van de aanvankelijk met von Papen overeengekomen bepalingen en dat de H. Stoel alleen tekende, onder de toezegging van Duitsland, dat over deze bepalingen zo spoedig mogelijk nieuwe onderhandelingen zouden plaats hebben om tot wederzijdse overeenstemming te komen, overeenkomstig de tekst en de geest van het oorspronkelijk Concordaat.

Niettegenstaande zowel von Hindenburg als Hitler, deze laatste toezegging met hun handtekening hebben bekrachtigd, is zij tot nu toe nooit gehonoreerd.

Wel heeft men van Duitse zijde onderhandelingen over deze punten heropend, maar men weigerde de bazis te aanvaarden, waarop met von Papen als gevolmachtigde van de Duitse regering, overeenstemming met den Paus was verkregen. Men handelde zelfs ten opzichte van de kath. pers en de kath. jeugdverenigingen nadrukkelijk tegen de tekst en de geest van de gesloten overeenkomst, daardoor de gehele wereld opnieuw tonende, hoe weinig waarde het woord en de belofte van de Nat. Soc. regering eigenlijk heeft.

Om het de Duitse Regering gemakkelijker te maken, wijl de radicale elementen bezwaar maakten, dat de regering over interne Duitse zaken overleg moest plegen met een niet Duitse instantie, heeft het Vaticaan goed gevonden, dat het verdere overleg werd gevoerd met enkele Duitse bisschoppen. Dit had toen plaats in Juni 1934, de bisschoppen van Freiburg, Osnabrück en Berlijn, voerden de onderhandelingen. Deze werden echter afgebroken, toen in de nacht van 30 Juni, de beruchte bloednacht van Goering, verschillende kath. leiders, zonder vorm van proces, op schandelijke wijze, door handlangers van Goering werden vermoord.

Eerst in het najaar werden de onderhandelingen hervat, thans alleen met den bisschop van Osnabrück, die gold als een persoonlijke vriend van Hitler. Men had op het welslagen van deze nieuwe onderhandelingen alle hoop.

Niet alleen omdat Mgr. Dr. Berning ook in de kringen der regering een zeer groot vertrouwen genoot, maar ook, omdat in de laatste maanden onmiskenbaar de meer radicale elementen wat op de achtergrond gedrongen zijn.

De rijksweer, die heel sterk het conservatieve Duitse element vertegenwoordigt, heeft belangrijk aan invloed gewonnen en de benarde financiële toestand van het Rijk maakte het noodzakelijk, dat aan de bankiers grotere invloed werd gegeven en zo steeg de macht van Dr. Schacht in niet onbelangrijke mate.

De radicale leiders als Ley en Darrè wist hij aan banden te leggen, terwijl ook de beruchte leider der Hitlerjugend, Baldur von Schirag, van het eerste toneel is verdwenen.

Maar ondanks deze gunstige verwachtingen zijn toch de onderhandelingen met de Kath. Kerk weer vast gelopen. Men blijft in regeringskringen vasthouden aan de eis, dat de kath. verenigingen als zelfstandige organisaties, ontbonden worden. Wel mogen de katholieken individueel toetreden tot de nat. soc. organisaties en daar onderafdelingen vormen, maar hun leiders moeten terugtreden, om plaats te maken voor de nat. soc. leiders. Welnu, dit laatste kon ook Mgr. Berning niet toezeggen en zo zijn de onderhandelingen opnieuw afgesprongen.

Het behoeft wel geen betoog, dat intussen op deze wijze de toestand langzamerhand onhoudbaar wordt. De stille strijd tussen de regering en de Kath. Kerk duurt nu reeds meer dan een jaar. Men vermoedde, dat de vrees om de Kath. Saarbevolking te ontstemmen, de Regering tot nu toe weerhield, met geweld haar wil aan de katholieke bevolking op te leggen. De Saarkwestie is thans opgelost, de kath. bevolking daar behoeft niet meer ontzien te worden, wat belet de Regering dus om thans met volle heftigheid de „Kulturkampf" te doen herleven?

Zij heeft intussen in haar strijd met de Evangelische Kerk ervaren, dat een godsdienststrijd niet zo gemakkelijk is. Zal zij dit ook ten opzichte van de Katholieken ervaren? Dit is zeker, dat wanneer de Duitse katholieken een gesloten front vormen en bereid zijn zware offers voor de kath. zaak te brengen, Hitler evenzeer zijn tanden op de kath. rots zal stuk bijten, als Bismarck het in 1870 moest doen. De IJzeren Kanselier heeft zijn gang naar Canossa moeten maken.

Men zegt, dat de positie van Hitler momenteel sterker is, dan die van Bismarck.

Misschien is het zo.

Maar ook de positie van den Paus is momenteel heel wat sterker dan die van 1870, toen de loge er zich op beriep, aan de macht der Pausen een einde te hebben gemaakt. Bismarck dacht tegenover deze verzwakte macht een vrij spel te hebben. Maar hij, die zegevierend Frankrijk overwon en ook Oostenrijk verslagen had, moest voor den zwakken Paus het hoofd buigen.

Wie van den Paus eet, zeggen de Fransen, sterft er aan.

En ook die oude historische waarheid, zal Hitler ondervinden.

Hij merkte het niet.

Gast (tot zeer rijken gastheer): „Wordt er wel eens bij U ingebroken?"

De rijkaard: „Best mogelijk, maar wij merken er natuurlijk nooit iets van!"

BUITENLAND.

Anti-semitisme in Duitsland.

Gelijk van Mexico uit officieel beweerd wordt, dat er geen kerkvervolging is, zó beweert het Duits Nationaal Socialisme dat het niet aan anti-semitisme lijdt.

En toch worden beide beweringen door de feiten gelogenstraft.

Op bovenstaande bewering afgaande kwamen een twintigtal Joden, vorige week van uit de vreemde weer in Berlijn.

Maar ze ondervonden ook dat bewering en waarheid twee zijn.

Enkele hunner werden gearresteerd en anderen naar het concentratiekamp gestuurd, en dit niet alleen de mannen maar ook de vrouwen.

De nationaal-socialistische campagne tegen die Joden, die zich jaren geleden in Duitsland hebben gevestigd en nadien de Duitse nationaliteit hebben verkregen, wordt krachtig voortgezet. Alleen in Berlijn is aan 2000 Joden de nationaliteit ontnomen, onder wie velen zijn, die al vijftig jaar en meer in Duitsland wonen.

In enige gevallen is zelfs doden hun nationaliteit ontnomen, zodat hun kinderen, die in Duitsland zijn geboren, eveneens ophielden Duits staatsburger te zijn. Tegen sommigen is reeds een bevel tot uitwijzing uitgevaardigd, doch daar zij geen nationaliteit hebben, wil geen enkel land hen opnemen en daar zij aan het bevel geen gevolg kunnen geven, worden zij beboet of gevangen genomen.

Wat eendrachtig samenwerken vermag.

Volgens de mededeling van de „Washington Post" zal binnenkort worden benoemd tot filmcensor voor het gehele gebied der U.S.A. de tegenwoordige Postmaster Generaal (Minister voor de posterijen) Farley in plaats van Will Hays, die destijds onder de republikeinse regering ook Postmaster General is geweest.

Will Hays, die twaalf jaar lang de filmcensuur heeft uitgeoefend, zag de laatste tijd zijn positie aan het wankelen gebracht door de grote veldtocht tegen de onzedelijke films, welke vooral door de katholieken van Amerika is gevoerd.

De toekomstige „filmtsaar", zoals hij om zijn onbegrensde volmachten wordt genoemd, is katholiek en is al een tiental jaren een der vertrouwelingen van President Roosevelt.

Mexico—Amerika.

In Amerika komt er voortdurend meer sympathie tot uiting voor de vervolgden in Mexico.

Reeds meldden wij o.a., dat senator Borah het opnam voor de vervolgden en dat de arbeiders, onder aanvoering van hun leider, Green, hun sympathie in tastbare vorm wilden uiten.

Thans blijkt, dat Al Smith, de voormalige Gouverneur van de staat New-York, oud-candidaat voor het presidentschap, een nationale actie wil beginnen. Daartoe zal onder de katholieken van Amerika een campagne worden ingezet, die op zijn Amerikaans wordt genoemd coast-to-coast, d.i. van de ene kust van het land, tot de andere, dus over de volle breedte, m.a.w. het gehele land omvattend.

Welk program daarbij zal worden gevolgd, is niet gemeld.

Aanklacht Kard. Faulhaber.

Kardinaal Faulhaber heeft de redacteur van de „Deutsche Volkskirche" aangeklaagd wegens laster, daar hij schreef: „onder de listigste priesters van Jehovah in de Joods-Roomse Kerk, die onder dekking van godsdienst, het doel van de vijanden van het nationaal-socialistische volk steunt en alle bereikbare middelen benut om haar te verdelgen, bevindt zich de hogepriester op de troon van de aartsbisschop van Jehovah te Munchen, Zijne Eminentie de meest Eerwaarde Kardinaal Faulhaber.

De opstand in Griekenland onderdrukt.

De zeer ernstige revolutie in Griekenland is na een strijd van 11 dagen onderdrukt. Spoediger als verwacht was. Venizelos zelf gaf het spel op door een tevlucht te zoeken op Italiaans grondgebied, op het eiland Kasos.

Kreta is nu weer in de macht der regering en de oproerige schepen zijn weer naar hun basis terug.

In Macedonië had Generaal Kondylis de muiters verslagen, die daarop naar Bulgarije zijn gevlucht.

Deze is de vierde revolutie, die door Kondylis is onderdrukt. Eerst was het de opstand van Generaal Metaxas in 1923, toen de militaire dictatuur van Pengalos in 1925 en in 1933 de revolutie van Plastiras.

In Athene heerste grote vreugde over de overwinning en de huidige regering is door de successen zeker sterker dan ooit.

Voor de eerste jaren zal nu Griekenland wel bevrijd blijven. Maar dan! De revolutie zit immers de Grieken in 't bloed.

NEDERLAND.

Nederland op z'n smalst.

We hebben enkele weken geleden melding gemaakt van het volgende feit:

Toen de Ned. onderzeeboten K XVI en K XVII op weg naar Indië in Napels aanlegden heeft een der officieren een aantal marinemannen naar Rome begeleid waar deze mannen o.m. door Z. H. den Paus in een audiëntie zijn ontvangen.

De Chr. Hist. Nederlander ontdekt nu tot haar schrik dat zij aan deze zeer belangrijke gebeurtenis niet voldoende aandacht heeft besteed, maar nu een inzender haar op dit verschrikkelijk feit attendeert, schiet het blad als volgt uit haar slof:

Wij hebben aan dit bericht aanvankelijk niet de aandacht geschonken, die het verdient, omdat het ons als vanzelfsprekend voorkwam, dat het hier Rooms-Katholieken schepelingen betrof, die, naar wij kunnen verstaan, de gelegenheid van een bezoek aan Rome niet wilden laten voorbijgaan, zonder de bestuurder van hun kerk een eerbiedige groet te hebben gebracht.

Een onzer lezers maakte nu echter de opmerking, dat in de berichtgeving betreffende dit bezoek sprake was van een dertigtal personen, d.w.z. van ongeveer de helft van bemanning der beide onderzeeboten. Behoort, zo vroeg de lezer, dan 50 pct. van dit personeel tot de Rooms-Katholieke Kerk? Bij informatie is gebleken, dat dit geenszins het geval is, en dat onder de bezoekers van het Vaticaan verscheidene niet-Rooms-Katholieken zijn geweest.

Hiermede komt de reis naar Rome, of althans het hier besproken onderdeel daarvan, toch wel in een enigzins ander licht te staan. Zijn de berichten juist, **dan moeten wij vaststellen dat bij de inrichting van dit uitstapje niet de nodige voorzichtigheid in acht is genomen.** Het ligt bepaald niet op de weg van officieren onzer Ned. Marine hun niet Rooms-Katholieke ondergeschikten te brengen tot de knieval voor de Paus. Zij moesten dat zelf niet willen. Maar wanneer zij deze dingen niet aanvoelen, zoals een groot deel van ons volk dit doet, moet hun dit nu eens en vooral worden duidelijk gemaakt."

Aldus de Nederlander.

Het blad eist dus, dat de officier, die deze mannen naar het Vaticaan heeft geleid, deze misdaad eens geducht ingepeperd wordt.

Tot nu toe hebben wij van een bijzondere belangstelling van het Christ. Hist. orgaan, waar onze marine-mannen bij het passagieren in vreemde havens heengingen nooit iets gemerkt.

En we vermoeden zelfs dat de Nederlander zal toegeven dat onze mannen dan wel eens kwamen op de plaatsen, die erger zijn, dan een bezoek bij den Paus.

Het zit hem blijkbaar in de knieval welke nu eenmaal behoort tot de verplichte etikette van een bezoek bij den Paus.

En waar zelfs niet katholieke vorsten niet aan ontkomen.

Intussen waar het hier natuurlijk geldt een geheel vrijwillig bezoek in hun vrije tijd, begrijpen we de verontwaardiging van de Nederlander niet.

De manschappen wisten natuurlijk te voren, waartoe zij zich verplichtten bij een bezoek aan de Paus.

Geheel vrijwillig hebben zij daarin toegestemd. Waar de Nederlander zich dan ook bezorgd over maakt, ontgaat ons ten enenmale.

En op welke gronden het blad deswege een gevoelig optreden wenst tegen de betrokken Ned. officier, ontgaat ons nog meer.

Het schijnt soms wel, dat wanneer Rome in 't geding komt, onze overigens heel nuchter en logisch denkende landgenoten de koers totaal kwijt raken.

Febris Papæ, noemde de professor Dr. Gerard Brom dit verschijnsel eens heel geestig.

Van Walbeek en de Amsterdamse Gemeenteraad.

We knippen uit De Tijd van 31 Jan.:

Voort ging het weer tot wij belandden bij een van de voordrachten, waarbij steevast enige raadsleden in de zadel springen, namelijk als het gaat om het geven van straatnamen.

Nu ging het over Amsterdam-Noord, waar het uitspansel, beter gezegd het planetenstelsel de beurt heeft gekregen.

B. en W. hebben o.a. voorgesteld een straat Nieuwe Maanstraat te noemen. Hiertegen was minder bezwaar dan tegen de voor een straat in West uitgezochte naam, die eens heeft toebehoord aan een zekeren heer van Walbeek, dien zelfs de oud-onderwijzer Ketelaar niet bleek te kennen, doch die in onze West-Indische geschiedenis iets gepraesteerd moet hebben.

De merkwaardige verdeling van ambten en functies legde wethouder BAAS de taak op om op deze aardrijkskundige, volkenkundige, historische vragen te antwoorden.

Hij deed dit met zijn bekende eerlijkheid door aan den heer Ketelaar in het bijzonder te verklaren, dat ook hij tot op de dag van gisteren niet wist wie van Walbeek was.

Tableau!

Aanslag op een hoofdredacteur.

Een Pools communist deed te Amsterdam vorige week Vrijdag een aanslag op het leven van den hoofdredacteur van het socialistisch blad „Het Volk"; hij had toegang gekregen tot het privé-kantoor van den hoofdredacteur onder voorwendsel van een belangrijk bericht aan hem te moeten mededelen. Hij was nauwelijks binnen of hij trok de revolver, maar voordat hij tijd had om te vuren werd hij door den secretaris van den redacteur overmeesterd en aan de politie overhandigd. De communist verklaarde daarop dat hij den redacteur wenste dood te schieten als protest tegen de anti-communistische politiek van „Het Volk".

Cur. Volkskr.

Financiën in Nederland.

De laatste rede in de Eerste Kamer van den minister van Financiën was een en al pessimisme. Het is inderdaad een hopeloze toestand. En dat ook het vorige jaar, toen een tekort werd geraamd van 93 millioen, zijn we nog weer 25 millioen er ongunstiger voor komen te staan. De opbrengst van de inkomstenbelasting, die in 1932 nog 91 millioen bedroeg, durft de minister voor het komende jaar niet hoger te ramen dan 45 millioen. En zo gaat het over de hele linie, de inkomsten zakken nog steeds onrustbarend en het leger van werkelozen en andere die de hand op houden voor Vadertje Staat, om steun, stijgt met de dag. Dat wordt inderdaad een hopeloze toestand. En dat ook deze verschijnselen een man als de heer Colijn niet doen inzien, dat we er met de huidige politiek niet komen, maar steeds verder in het moeras raken, is nog het meest onbegrijpelijk.

Want al is het volkomen juist, dat men deze regering voor de huidige crisimisère niet verantwoordelijk kan stellen, wanneer het er om gaat lof te brengen aan een regering voor haar beleid, dan zijn deze resultaten van het regeringsbeleid toch allerminst van die aard, om zo overdreven in de lof te zijn, als in sommige kringen nog steeds tegenover den Kabinetsleider vooral, het geval is.

We zakken steeds verder weg en de nood en verarming stijgt met de dag.

Men kan hoogstens zeggen, dat de Regering er ook machteloos tegenover staat en niets kan doen. Wat wij overigens ontkennen. Er zou wel iets meer gedaan kunnen worden.

Maar voor uitbundige lof, welke ook nu door sommigen in de Eerste Kamer weer is gebracht aan den heer Colijn is toch weinig reden. Voor zulke loftuitingen moeten er toch resultaten aanwezig zijnzijn en die kunnen wij moeilijk ontdekken.

Een Mgr. Nolens-hulde

Hierboven plaatsen wij een foto van de bronzen plaquette, die door den Maastrichtsen beeldhouwer Ch. Vos is ontworpen en welk in de hal is geplaatst van de „Nieuwe Venlosche Courant" waarvan Nolens 20 jaar medewerker was.

BOVENWINDEN.

St. Thomas vraagt een oorlogsschip.

St. Thomas het grootste der Virginia-eilanden, dat 9.000 bewoners telt, en vroeger aan Denemarken behoorde, doch in 1916 door de Verenigde Staten werd gekocht, heeft aan de regering om een oorlogsschip verzocht.

De eilandbewoners hebben dit verzoek niet gedaan, omdat zij een oorlog verwachten, doch omdat zij van mening zijn, dat de te verwachten uitgaven van de officieren en bemanning van een oorlogsschip voldoende zouden zijn, om de financiën van het eiland er weer boven op te helpen.

Indien de regering der Verenigde Staten een oorlogsschip naar de uitstekende haven zendt, zal het eiland geen aanvragen om regeringssteun meer behoeven te doen.

Van de Bovenwinden.

Mr. P. van den Biezen keerde Dinsdag met de Baralt weer terug van zijn dienstreis naar de Bovenwinden.

Heden keert van zijn inspectiereis terug Z. Exc. Gouverneur Van Slobbe en familie.

ARUBA.

De Amigoe met de Snip.

Onze eerste proeven met het verzenden per Snip naar Aruba is uitstekend geslaagd, en we gaan er dan ook mee door. Het aantal geplaatste exemplaren is er dan ook aanmerkelijk mee toegenomen. We vestigen er nogmaals de aandacht op, dat losse nummers verkrijgbaar zijn te Oranjestad bij Emiliano de Cuba.

te San Nicolaas aan het Zeemanshuis.

Abonnementen worden aldaar ook aangenomen.

Dr. Dussenbroek.

Hier is bericht aangekomen, dat Dr. Dussenbroek 22 Maart uit Nederland zal vertrekken en op 8 April weer terug hoopt te zijn op Aruba.

We wensen dezen sympathieken geneesheer van harte welkom. Aruba's bevolking zal hem met open armen ontvangen.

De Mexican Eagle.

Volgens de Boletin heeft het Departement van Financiën in Mexico bekend gemaakt dat de Regering van de Aguila Oil Co. betaling eist van 7.500.000 pesos als invoerrechten op machinerieën, vrij van invoerrechten besteld, onder concessie van 1906, die in Februari van 1935 was ingetrokken. Er wordt ook van de maatschappij gevraagd, contante betaling van invoerrechten vanaf de 1ste Januari met het oog op het uitstel van de toepassing der overeenkomst, volgens welke, de „Aguila" die invoerrechten sinds 1934 moest betalen met obligaties van de publieke schuld.

Het Zeemanshuis te San Nicholas.

Het Zeemanshuis is zijn tweede jaar ingegaan en dit tweede jaar is goed ingezet wat betreft het bezoek van zeelieden over de maand Februari. Hun aantal bedroeg 75, en het is te hopen dat het zo door moge gaan.

De Algemene vergadering, welke uitgeschreven was op 1 Maart kon wegens gebrek aan belangstelling niet doorgaan. Een tweede oproep op 3 Maart had meer succes; deze vergadering werd bijgewoond door 20 leden.

Als punt 1 stond op de agenda: behandeling van het jaarverslag hierop werd generlei op- of aanmerking over gemaakt en derhalve goedgekeurd.

Betreffende het bezoek over het 1ste verenigingsjaar gaf het jaarverslag de volgende getallen aan:

Zeeliedenbezoek totaal 905, ledenbezoek 977 en geintroduceerde personen 612.

Er waren 67 leden, waavan 27 Arubianen, 16 Amerikaanse en Engelse leden en 24 Hollandse leden w.o. alle Geestelijken van ons eiland.

Van de 27 Arubaanse leden waren 3 Zeevarende leden.

Na het jaarverslag kwam het financieel verslag aan de beurt, er is een zeer

De wereld in Vogelvlucht.

Overgenomen uit Boletin Comercial en Curaçaose Volkskrant.

In Duitsland is de strijd van de Duits Evangelische kerk tegen de rijksbisschop Mueller weer verscherpt door een protest van 10.000 pastors.

Rijks Minister Goering zal 11 April in het huwelijk treden met de Duitse toneelspeelster Emmy Sonneman.

In Cuba is, nadat de staat van beleg is afgekondigd, en de doodstraf ingevoerd, het wat rustiger geworden: het leger is de situatie meester.

Juan, Prins van Asturië, de vierde zoon van Alfonso, ex-koning van Spanje, op het ogenblik adelborst aan boord van een Engelse torpedojager is verloofd met Prinses Maria Bourbon, 24 jaar oud, dochter van Graaf Caserta.

De Infante Cristina is verloofd met een prins uit de vorstelijke familie van Liechtenstein.

Er wordt in Frankrijk een verlenging van de militaire dienst tot twee jaar verwacht.

Vorige week Donderdag arresteerde men in het Vaticaan een Mexicaan, Carlos Roberto Murgay, die om audiëntie bij den Paus vroeg en geweigerd werd. Bij de arrestatie bleek, dat hij een dolk bij zich had.

Aartsbisschop Diaz van Mexico is na een vasthouden van 24 uur, weer in zijn paleis teruggekeerd.

In Southampton is Woensdag brand uitgebroken in de grootste oliefraffinaderij, onder controle van de Standard Oil. De vlammen waren 16 mijl ver zichtbaar.

UIT NEDERLAND.

Er bestaan plannen tot het bouwen van een nieuwe F.-36, welke iets groter zal zijn dan de eerste.

Het Handelsblad verneemt, dat een Nederlandse expeditie naar Nieuw Guinea ter kaartering zal vertrekken en wel in Mei a.s. voor een tweejarig verblijf. De K.L.M. zal drie toestellen aan de Indische regering verkopen voor opname-doeleinden. De camera's zouden reeds in Indië aanwezig zijn waar de K.N.I.L.M. reeds fotoproeven neemt.

De 32e jaarbeurs is op 12 Maart geopend, en geheel uitverkocht.

De K.L.M.-vlieger, de heer T. H. Verhoeven, is naar Curaçao vertrokken.

H. M. de Koningin en H. K. H. Juliana zijn na een aangenaam verblijf in Zwitserland op 12 Maart in Den Haag teruggekeerd.

De P.H.O.H.I. zal op 16 Maart van 15.05 tot 15.40 uur een speciale uitzending geven van de bloemententoonstelling „Flora" te Heemstede.

De „Limburger Koerier" verneemt, dat de Koningin in gezelschap van het Belgische Koningpaar a.s. zomer een bezoek zal brengen aan Luxemburg.

De president der Nederlandse Bank, Trip, wordt benoemd tot president der Bank voor Internationale Betalingen te Bazel. De Robaverdirecteur Mr. J. W. Beyen wordt vicepresident. Trip treedt in functie op 8 Mei en Beyen op 1 Mei.

Het „Vaderland" verneemt dat het arbeidskamp voor ongewenste vreemdelingen gevestigd zal worden in het fort Honswijk in de gemeente Tullentwaal in de provincie Utrecht onder leiding van den directeur van de tuchtschool te Nijmegen, Smeets, naast diens eigen functie.

Naar verluidt zal Luitenant Koppen deelnemen aan de New Guineavlucht ter kaartering en a.s. Mei derwaarts vertrekken.

V or Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai.

's Zondags:
H.H. Missen: 4½. 6. 7½ (kindermis). 8½ (Hoogmis).
Lof: 's Avonds 6½.
In de week: H.H. Missen 6. 6. 6½ uur

Parochiekerk Otrabanda.

's Zondags:
HH. Missen: 4¾. 7 (kindermis) 8½ (Hoogmis) met Hollandse preek.
Lof: 's avonds 7 uur.
In de week: HH. Missen 6. 6½ uur.

Parochiekerk San Mateo:

's Zondags:
HH. Missen 4¾. 7 (Kindermis). 9 (Hoogmis).
Lof: 's avonds 7.
In de week: HH. Missen 6. 6½.

In de 3 parochies bestaat er gelegenheid om te biechten:
Iederen morgen na de HH. Missen en iederen avond om 6¾.
's Zaterdags de gehele morgen en na de middag van 4—6; en 's avonds van 6½—8½.

Nederlandse Lijdensmeditaties.

Nederlands sprekende Katholieken worden bij deze uitgenodigd tot het bijwonen van de Lijdensmeditaties, die gedurende de H. Vastentijd in de Nederlandse taal zullen gegeven worden in de Cathedrale Kerk van Otrabanda, elke Maandag des avonds om acht uur.

Bij voldoende deelname aan deze meditaties zulen ook na de Vasten geregeld conferenties worden gehouden in de Nederlandse taal.

We hopen op de gewaardeerde tegenwoordigheid van alle Nederlands sprekende Katholieken.

---

klein saldo gemaakt over 1934, doch wegens de grote schuld die nog op het Zeemanshuis rust, gaat de vereniging het nieuwe jaar weder met een grote schuld in, doch de verwachting is wel dat nu het Zeemanshuis meer en meer bekendheid heeft gekregen, dat het saldo over 1935 groter zal zijn dan dat van 1934.

In de bestuursformatie is geen verandering gekomen, de Voorzitter Mr. D. W. Ford, zal echter wegens verlof naar Europa zijn functie gedurende 2½ maand niet kunen vervullen.

Bij de rondvraag bleken enige leden verzoeken te hebben, waarmee het bestuur rekening zal houden en tevens machtiging kreeg van de Alg. Vergadering enige uitgaven ten behoeve van het Zeemanshuis te doen, welke tot dusver uit zuinigheidsvoorzorg uitgesteld waren.

Zo zullen o.a. een drietal richtingaanwijzers in het dorp aangebracht worden, met het doel het den Zeeman makkelijker te maken om de weg naar het Zeemanshuis te vinden. Het bestur heeft wederom in deze op de welwillende medewerking van de politie-autoriteiten mogen rekenen.

De Statuten van het Zeemanshuis zijn ook juist gearriveerd, waardoor deze vereniging thans als officieel lichaam erkend is. Tenslotte zij nog vermeld dat de Eerw. Pastoor Exler in zijn rede tot de Alg. Vergadering het volgende mededeelde: „Het Bestuur van het Apostolaat ter Zee is zeer tevreden over het geboekte resultaat van het afgelopen jaar, echter wat het ledenaantal betreft, was dit zeer laag. Laat ieder daarom zoveel als in zijn vermogen is bijdragen tot welslagen van het Zeeliedenwerk en hij kan dit doen door zich op te geven als lid." Men denke hierover en late zich inschrijven, uw steun en aller hoop is nodig voor het werk van het Apostolaat ter Zee!

CURAÇAO.

Bekendmakingen.

Aan den opziener der veldwacht alhier John E. Crafton is ingaande 6 Maart 1935 wegens langdurige ofafgebroken dienst van meer dan twaalf jaren, twee maanden binnenlands verlof verleend.

M. Haard is ingaande 1 Maart 1935 benoemd tot telegrambesteller bij de Lands Radiodienst alhier.

Aan den Heer A. G. van der Gen, adjunct-commies op Curaçao, is ingaande 1 Februari 1935 op zijn verzoek eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend onder toekenning van pensioen.

Aan den Heer R. S. de Lannoy is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als lid van de Schoolcommissie op Curaçao, onder dankbetuiging voor de door hem als zodanig bewezen diensten; Mevr. F. A. Ellis geb. Bartels is als zodanig benoemd.

De Heer Pater H. Hulsman is benoemd tot lid van het Centraal Comité van het Rode Kruis.

Aan den Heer J. Tinge is ingaande 4 Mei 1935 vier weken vrijstelling van dienst verleend om andere redenen dan ziekte en ingaande 1 Juni 1935 wegens langdurige onafgebroken dienst van zes jaren, 5 maanden binnenlands verlof; met vergunning zowel de tijd van vrijstelling van dienst als die van binnenlands verlof in het buitenland door te brengen.

De Heer A. L. van Unen is ingaande 15 April 1935 overgeplaatst naar de Caracasbaai.

Aan den Heer A. Smit is ingaande 6 Mei 1935 vier weken vrijstelling van dienst en ingaande 3 Juni 1935 wegens langdurige onafgebroken dienst van acht jaren, acht maanden buitenlands verlof verleend.

De Heer A. H. Derlagen is ingaande 1 April 1935 overgeplaatst van Willemstad naar Aruba en belast met de betrekking van tijd. Havenmeester en loods te San Nicolaas op Aruba wegens het verlof van den Heer A. Smit.

Aan den Heer Mr. C. F. Gronemijer, Gouvernements Secretaris in Curaçao, is van de 9e Maart 1935 af, twee dagen verlof buiten bezwaar van den Lande verleend en ingaande 11 Maart 1935 in activiteit hersteld.

De termijn gedurende welke de Heer R. F. W. Boskaljon, Hoofdcommies ter Gouv. Secretarie alhier belast is met de waarneming der betrekking van Gouvernements Secretaris is verlengd met twee dagen.

Jubilee.

De Heer H. J. Cohen Henriquez herdenkt morgen 17 Maart de dag dat hij 30 jaren geleden lid werd van de kamer va koophandel alhier. De Heer Henriquez heeft in die jaren de hele ontwikkeling van dit gebiedsdeel meegemaakt en als lid van de kamer van koophandel, daarin ook leiding gehad.

Een feit zeker waard herdacht te worden.

Onze beste wensen.

Kamer van koophandel en Winkelbedienden.

Naar we vernemen is de kamer van koophandel bezig met een enquete naar aanleiding van het laatste rekest der winkelbedienden.

We hopen, met succes voor onze handelsemployés.

Goede reis.

Met het touristenschip Georgic vertrok weder de Hr. Charles L. Maduro.

Frater Gerebernus. †

Woensdag kwam hier telegrafisch bericht dat Fr. Gerebernus in Holland was overleden.

Fr. Gerebernus was meer als 35 jaar in de Missie werkzaam, op Curaçao, Bonaire en Aruba.

Hij was bij de eerste fraters die het Weeshuis van Santa Rosa overnamen van de Paters Salesianen, en wat later naar Scherpenheuvel is verplaatst. Hier was Fr. Gerebernus ook de laatste jaren werkzaam, totdat hij in Augustus van het vorige jaar om gezondheidsredenen naar Holland vertrok, waar schijnbaar beterschap intrad, waarom ook thans het bericht van zijn dood zeer onverwachts kwam.

Voor zijn overvloedige arbeid in het belang der Curaçaose jeugd, moge God dien harden werker, reeds Zijn loon geschonken hebben.

Touristenschepen.

Maandag 18 Maart worden hier verwacht het ss. Reliance en het ms. Lafayette, beiden op Caracasbaai.

Donderdag 21 Maart het ss. Kungsholm.

Vrijdag 22 Maart het ss. Rotterdam.

In dank ontvangen.

General transportation van de agenten Moreno—Brandao.

Een uitnodiging voor de autoshow van de Pontiac.

Van Carlo Elba Milano, vertegenw. W. A. Palm — Brionplein, een kaart van Centraal-America.

Goede reis.

Heden vertrok met het ss. Baralt naar de Bovenwinden de HoogEerw. Pater Vicarius M. van den Elsen. Met hem maakt de reis pater A. Koenen, die naar zijn post gaat op St. Barthelemy.

Met dezelfde Baralt keert Pater van den Elsen op Curaçao terug.

Avondscholen.

De avondcursus die door de onderwijzersbond gegeven wordt zijn een waar succes. Het aantal cursisten is thans reeds gestegen tot 250.

De avondschool die door de Fraters de vorige week begonnen is voor de schoolvrije jeugd telt thans 50 leerlingen.

Algemeen huldigingscomité Snip.

Op 21 Februari heeft de ontbindingsvergadering plaats gehad van bovengenoemd comité. Van deze vergadering werden enkele dagen later aan de leden van het comité de notulen toegezonden, waarin ook de mededeling, dat van de vergadering een communiqué aan de pers zou worden verstrekt.

Vóór het verschijnen van ons blad van 9 Maart keken we nog eens even onze redactietafel na, of er nog iets in de krant moest en... Ja, we vonden weer de toegezonden notulen van bovengenoemde vergadering.

En het perscommuniqué? Nog niet gezien! Maar dat moet na 14 dagen toch verschenen zijn! Het publiek, dat zijn gaven gaf, mag toch niet zolang wachten. Doch we vinden niets en vermoeden, dat het misschien verloren geraakt is. Want een actief comité laat geen 14 dagen op een perscommuniqué wachten, we waren dat in de dagen van de komst van de Snip immers anders gewend.

De fout zal dus bij ons liggen en dan maken we maar een bericht uit de gegevens van de toegezonden notulen.

En zo verscheen in ons blad van 9 Maart het verslag van de eindvergadering van het comité.

Maar nu ontvingen we dezer dagen een briefje van de secretaris van het comité, die ons daarover wilde kapittelen.

We hebben dat briefje echter opgevat als een erkenning, dat nu bijna een maand na de vergadering nog geen perscommuniqué verschenen is. En de fout dus niet zit bij onze redactie, maar bij het comité dat met het perscommuniqué wel wat laat is.

Dergelijke perscommuniqués wekken de indruk dat zij er niet zijn om de Pers te helpen, maar om ze te binden en te beperken.

K
KRO
O

PHOHI-UITZENDING

op Zondag 17 Maart 1935 van 15.00-16.00 uur A.T. op golflengten 19.71 en 25.57 M.

1. Pausmars.
2. Voordracht over „Landbouwkundige Missieactie".
3. a. Dit jaar het KRO-jaar, Erwin J. v. Tol
   b. Hongaarse Melodie, Somers. door de KRO-Boys o. l. v. Piet Lustenhouwer.
4. De Wereld in Vogelvlucht door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Singsang im Walzertakt, B. Golwyn door de KRO Boys o. l. .v. Piet Lustenhouwer.

Welkom.

Met het ms. Colombia is van zijn verlof teruggekeerd de Gouvernementssecretaris Mr. Gronemeyer.

Met hetzelfde schip kwam hier de Zeer Eerw. Frater Superior Generaal van de Fraters van Tilburg, en de Eerw. Zuster Bonaventura van de Congregatie van de Zusters van Schijndel.

Corrigenda.

De Hr. de Vos van Steenwijk, die zijn ontslag genomen heeft als lid van de eerste kamer is niet, zoals wij abusievelijk hebben gemeld, de voorzitter van die kamer.

Voor de Melaatsen.

De bekende stichting van Dames om het lot der Melaatsen te verlichten gaf vorige week Maandagavond weder een filmuitvoering in Zaquito met uitgebreide tractatie.

Hierbij kunnen wij nog mededelen, dat de vereniging van den Particulier Secretaris van H.M. de Koningin een missieve heeft ontvangen, waarbij toestemming wordt verleend om de naam te voeren van „Koningin Emma Stichting tot Steunverlening aan de Melaatsen", en waarin H.M. tevens Hare waardering uitspreekt over het streven.

Onderscheiding.

De vereniging „Cruz Rosa Costaricense" heeft ter gelegenheid van het 50 jarig bestaan, de voorzitter van de afd. Curaçao van het Nederlandse Rode Kruis den Heer Gorsira met een onderscheiding vereerd.

De brief luidt:

Tenemos el honor de llevar a su conocimiento que el Comité Nacional en su sesion del 18 del corrte (Febr.) acordó a Ud. la „Medalla Conmemorativa del 50 Aniversario de su fundacion".

Mr. da Costa Gomez.

Naar we vernemen hoopt Mr. Da Costa Gomez in de volgende maanden te promoveren tot Doctor op een proefschrift over het Curaçaos vertegenwoordigend lichaam.

Een zeer merkwaardige studie welke we met grote verwachtingen te gemoet zien.

Spoedig na zijn promotie zal Mr. da Costa Gomez zich hier komen vestigen.

C.B.L.O.

Deze bond zal Maandag 18 Maart haar jaarvergadering houden in het clubgebouw van de Cur. Sportclub des avonds 8 uur.

Dr. Aars.

Naar we vernemen is deze week de beschikking afgekomen, dat de detachering van Dr. Aars verlengd is van 5 op 10 jaar.

De gevaren van de weg.

Er hebben deze week weer een aardig aantal auto-ongelukken plaats gehad.

Een kind van de leerschool van Wishi werd overreden, en een dag later een kind van de bewaarschool aldaar.

Bij Seroe Maccoco zagen we twee auto's tegen elkaar gebotst. en er zullen nog wel meer ongelukken hebben plaats gehad, maar we infomeren er maar niet verder na.

Want eenieder is er wel ten volle van overtuigd, dat de gevaren van de weg in zulk een mate hebben toegenomen, dat het zó niet langer meer kan.

Er moet iets gedaan worden, daar is men ook van overtuigd.

Maar wie moet het doen?

Men zegt: de rechters moeten strenger straffen — de Koloniale Raad moet een meer regelend optreden van de politie, niet tegenwerken — het parket moet meer hulp hebben om de overtredingen vlugger te kunnen afwerken — een politierechter moet zo spoedig mogelijk worden aangesteld enz. enz.

En deliberante Senatum periit Saguntum, in vrij Hollands vertaald, „met praten komt men niet verder".

Er moet gehandeld worden, want er zijn mensenlevens mee gemoeid.

We horen dat het instituut van politierechter, waardoor we snel recht krijgen, in studie is.

Moge dit instituut niet lang meer op zich laten wachten .

GEMENGD NIEUWS.

HUWELIJK, HUISHOUDEN, ECHTSCHEIDING.

Aan de universiteit van Nevada te Reno, zal voor de mannelijke en vrouwelijke studenten een cursus worden gegeven betreffende het huwelijk, het huishouden en echtscheiding.

De laatste tijd is het aantal echtscheidingen en huwelijken te Reno namelijk aanzienlijk toegenomen, en dit is aanleiding geweest voor het instellen van de cursus met de bedoeling studenten ervan te weerhouden, huwelijken aan te gaan, die voorbestemd zijn ongelukkig te worden.

Bij de opening van de cursus verklaarde een der professoren van de universiteit, dat deze het mogelijk zou maken, over de huwelijks- en echtscheidingsproblemen vrijmoedig van gedachten te wisselen.

Allemaal goed en wel: Ik houd inmiddels staande: de heren professoren verliezen hun tijd, zolang ze niet op de eerste plaats onderricht geven in catechismusleer, les „Over het Huwelijk."

ALLES VOOR... EEN AAP.

Een vermogende Amerikaanse te Parijs — alle Amerikaanse dames te Parijs, die in de krant komen, zijn rijk, — had haar hart verdeeld tussen het schoonheidsinstituut en haar schoot..aap, natuurlijk Bobby geheten en zo klein van stuk, dat ze het troetelkind in haar handtasje kon meevoeren. Ook naar de studio, waar men oud binnengaat en verjongd uitkomt. Maar het aapje dreigde de ingewikkelde bewerking van die jeugdbron te niet te doen. Daarom sloot een vrouwelijke bediende het in een bijzondere badkamer op. Daar zag het kans met zijn uitgelaten sprongen warme en koude kranen in beweging te brengen. Aan een kruisvuur van stralen stelde het zich in zijn brooddronkenheid bloot.

Anders dan zijn meesteres is het aan deze al te ruwe operatie bezweken. De eerste ontroostbaar! In haar woede spreekt zij de directie van die „hoop der vrouwen", zoals Greshoff dichtte, voor 100.000 frank schadeloosstelling aan.

Deze geschiedenis is echt gebeurd. Ik hoop dat ge ze, evenals ik, met één woord beoordeelt: schandalig.

DE UILEBRIL.

De D. A. Ztg. schrijft: Buitenlanders treft het dat de uilebril nergens zo populair is als in Duitsland. Wij vinden er inderdaad niets vreemds meer aan en beseffen nauwelijks nog dat deze soort bril, die praktisch moge zijn, maar stellig niet flatteert, het gezicht iets uniforms geeft.

Wij willen waarlijk niet naar de knijpbril terug, maar onze optistische industrie is toch wel in staat even praktische maar minder lelijke ooglazen te leveren dan de uilebril. Deze is in 1905 in de mode gekomen, toen de Duitse diplomaat von Radowitz hem uit China meebracht. Hij vond aanvankelijk vrijwel alleen op de bureau's ingang als „werkbril", maar allengs won hij overal veld en deed ten slotte zijn intrede zelfs in de balzaal.

Zelfs bij vrouwen, die anders erg op hun uiterlijk letten, heeft hij genade gevonden. Het blad hoopt dat de zegetocht van het „hoornen of schildpadden monster" weldra uit zal zijn en dat het plaats zal moeten maken voor een aesthetischer model.

Een dode wint te Monte Carlo.

Een dode zat aan de roulettetafel in het Casino te Monte Carlo en won duizend pond sterling. Het was een Engelsman.

Het kwam zo.

Om de speeltafel verdrongen zich talrijke toeschouwers en spelers, de Engelsman was gaan spelen aan een tafel, waar de inzetten groot waren. Hij verloor voortdurend, en de hark van de croupier haalde zowat voor 2000 pond aan fiches van hem weg.

Nog één fiche had hij over en hij zette het op nr. 28. Toen verborg hij zijn gezicht in zijn handen.

Het rad van fortuin snorde. Nr. 28 won. Maar de Engelsman keek er niet naar.

De croupier schoof hem de winst, 35 maal de inzet toe. De speler verroerde zich niet.

Het gelukkige fiche bleef staan op nr. 28. Het snorde weer.

Ten tweede male won nr. 28 en nu had de Engelsman al 100 pond herwonnen van zijn verlies.

De croupier tikte hem met zijn hark op de schouder om zijn aandacht op zijn succes te vestigen. Geen antwoord.

De speler bleef het hoofd in de handen houden.

Een dame in de stoel naast hem draaide zich om om hem te vragen niet tegen haar te leunen.

Geen antwoord.

De dame stond op — en het lijk van den speler viel op de vloer.

Vrouwen vielen in zwijm en mannen vluchtten van de tafel weg.

De Engelsman was gestorven op het ogenblik van zijn triomf. Hij was gestorven van opwinding juist toen het rad van fortuin in zijn voordeel begon te snorren.

DE HEER EN MEVROUW

J. S. Rops--Wassenbergh

geven hierbij kennis van de geboorte van hunne dochter:

Joan, Carola, Eleonara.

Aruba, 7 Maart 1935

JUBILEUM VAN EEN EDEL METAAL

De Neue Züricher Zeitung herinnert er aan, dat in het begin van 1735 de Spaanse geoloog don Ullva op reis voor wetenschappelijk onderzoek in Peru een zilverachtig, hard metaal vond, dat hij platina noemde, naar het Spaanse woord „plata" voor zilver. In 1741 ontdekte de Engelse metallurg Charles Wood platina op Jamaica. Een Duitse metallurg Scheffer onderzocht het metaal en stelde vast, dat het met betrekking tot de edele eigenschappen, heel dicht bij goud stond en noemde het daarom wit goud.

In 1819 werd het in de Oeral gevonden, nl. op de landgoederen van graaf Dimidoff.

Weinig bekend is, dat Rusland, de grootste producent van platina, in de jaren 1824-1834 voor twee en een half millioen roebel aan munten van dit metaal liet slaan, dat was zoveel, als de staatsmijnen opbrachten.

Tegenwoordig bedraagt de wereldproducent 6-8000 kilogram.

Hiervan is ongeveer 90 pct. uit de Oeral afkomstig. De rest komt uit Borneo, Zuid-Amerika en Nieuw Zuid-Wales.

Spuitlak op het gezicht.

Uit Amerika wordt melding gemaakt van een mode-dwaasheid, die ons bijna ongelooflijk voorkomt.

De „fijne" dames der Verenigde Staten beschouwen poeder, poederkwast en schminck als ouderwets en gebruiken een apparaat, dat op dezelfde manier geconstrueerd is als spuitlak-machines, waarmee b.v. auto's gelakt worden.

Er moet daarmee een gelijkmatiger verdeling der kunstmatig verkregen gezichtskleur bereikt worden...

Angelica Balabanof.

Angelica Balabanof was nog heel jong, toen ze Zuid-Rusland lang voor de oorlog voor West-Europa verliet. Zij studeerde in België, werd door de socialistische denkbeelden gewonnen, verhuisde naar Zwitserland en maakte er kennis met een werkloos metselaar, Benito Mussolini, wien ze Duits leerde, want hij wilde een boek van Kautzky vertalen. Zij volgde hem als secretaresse naar de Avanti en wendde zich pas van hem af, toen hij andere wegen insloeg.

Ze heeft Lenin ook van nabij gekend, want hij kwam de leergang volgen, die zij in Zwitserland in het Duits aan meisjes gaf, die aan het optreden in het openbaar moesten wennen. Lenin kwam bij haar zijn licht opsteken, want hij moest een vergadering in het Duits toespreken en zag daartegen op. In het begin van de oorlog stichtte ze o.a. met Plechanof, Zinowjef en Trotsky de beweging van Zimmerwald. Met Lenin is ze na de revolutie Rusland binnengekomen. Naderhand werd ze secretaresse en wegens haar verwonderlijke talenkennis naar het buitenland gezonden.

In 1921 gaf ze van de eer en de rest de brui; ze ging in vrijwillige ballingschap ten einde, aldus vertelde ze aan iemand van Paris-Midi, het idealisme harer jeugd onbesmet te houden. Ze voorziet, om en bij de zestig geworden, met vertalingen en gelegenheidsjournalistiek in haar levensonderhoud en is een wereldburgeres in de ware zin van het woord.

Mevrouw verdient het geld.

In China is de 32-jarige mevrouw Han benoemd tot directrice van het Runder-Registratiebureau. Haar taak is het alle runderen in het district te registreren en de belasting hierop te innen.

Mevrouw Han trad op 24-jarige leeftijd in het huwelijk met een zeventienjarigen jongeman, die nog school ging. Zij schonk hem drie kinderen, werkte voor de hele familie en betaalde de studiekosten van haar man tot deze de school verliet. De heer Han is thans door haar als boekhouder op haar kantoor aangesteld.

Dagelijks gebruik.

„Ik wou champagneglazen hebben."
„Een goede kwaliteit, mijnheer?"
„Nee, voor dagelijks gebruik."

APOSTOLAAT TER ZEE.
Afdeling Curaçao.

Donderdag, 14 Maart 1935.
Algemene ledenvergadering in de R.K. Zeemansclub, Klipstraat, No. 51, 8 uur 's avonds.

Agenda:

a. Jaarverslag.
b. Rekening en Verantwoording v.d. Penningmeester.
c. Verkiezing van 2 Bestuursleden wegens periodieke aftreding.
d. Rondvraag.

Curaçao, 23 Februari 1935.

2-2 **HET BESTUUR.**

Heden overleed onverwachts, na een kortstondig lijden, onze innig geliefde Man en Vader, den Heer

Sjoert de Jonge

in de leeftijd van 53 jaar.

J. DE JONGE--KOLK.
H. F. DE JONGE.

Haarlem, 10 Februari 1935.
Zijlweg 92.

SPORT-RUBRIEK.

Officiele Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

Wedstrijd-Uitslagen.

Zondag 10 Maart 1395.

Asiento—Hercules 0—0.

Stand Competitie-wedstrijden per 17|2|'35.

1ste klasse	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten
HERCULES	14	9	3	2	25	7	21
ASIENTO	14	9	3	2	25	16	21
R. C. C.	14	8	3	3	33	9	19
BISMARCK	14	6	4	4	18	16	16
TRAPPERS	14	6	4	4	18	16	16
VOLHARDING	14	5	1	8	24	18	11
M. S. V.	14	2	2	10	11	43	6.
GO AHEAD	14	0	3	11	2	30	3

Stand Beslissingswedstrijden.

Vereniging .	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten
ASIENTO	2	1	1	0	3	0	3
HERCULES	2	0	1	1	0	3	1

WEDSTRIJD - PROGRAMMA.

Zondag 17 Maart.

MUNDO NOBO:

BONDSELFTAL A. — BONDSELFTAL B.

Aanvang: 4.30 uur n.m. precies.

De Jaarlijkse Algemene Vergadering zal worden gehouden op Woensdag 27 Maart 1935, des avonds om 8 uur in het gebouw van het Dameskransje „Eendracht Maakt Macht"„ Curaçaostraat 50.
Agenda:

1. Opening door den Voorzitter.
2. Mededelingen van het Bestuur.
3. Notulen v. d. vorige Algemene Vergadering.
4. Verslag van het Bondsbestuur over het afgelopen verenigingsjaar.
5. Rekening en verantwoording van het Bondsbestuur over het gevoerde beheer der geldmiddelen.
6. Verslag van de Kas-Commissie.
7. Bestuursverkiezing.
8. Benoeming van de Kas-Commissie voor het lopende verenigingsjaar.
9. Sluiting.

Door het plotseling aftreden van den heer **J. H. van Werkhoven** is een vacature in het Bondsbestuur ontstaan. Candidaatsstellingen voor de vacature Van Werkhoven worden ingewacht uiterlijk op **20 Maart.**

Het Bondsbestuur stelt als candidaat den heer **Dr. A. W. J. M. Desertine.**

Candidaatsstellingen voor de diverse Commissies (Kas-Commissie uitgezonderd) **moeten in het bezit** van den 1sten Secretaris zijn uiterlijk op **20 Maart.** (In het **Officiëel Orgaan** van de 9de Maart staat abusievelijk vermeld **20 April).**

Candidaatsstellingen moeten steeds vergezeld gaan van een schriftelijke verklaring van den candidaat, dat hij een eventuele benoeming zal aanvaarden.

Gelieve correspondentie enz. voorlopig nog te blijven adresseren: **Pietermaai 43.**

Van de ARUBA VOETBALBOND is de mededeling ontvangen dat gaarne gevolg gegeven zal worden aan de uitnodiging van de C.V.B. om op Curaçao een tweetal wedstrijden te komen spelen.

Deze wedstrijden zullen, onvoorziene omstandigheden voorbehouden, plaats vinden op ZATERDAG 23 en ZONDAG 24 Maart.

Door het Bondsbestuur is bepaald dat de vereniging GO AHEAD in de Competitie 1935 in de tweede klasse zal worden ingedeeld, zulks wegens herhaaldelijk wangedrag op het speelterrein.

Behaalde Kampioenschappen Competitie 1935.

1e klasse — ASIENTO (na het spelen van beslissingswedstrijden tegen Hercules).
Res. 1e kl. R.C.C. (zonder beslissingswdestrijden).
2e klasse — AJAX (na het spelen van beslissingswedstrijden tegen D.D.V.O.).
Res. 2e kl. — AJAX (het kampioenschap Res. 2e kl. werd door de vereniging D.D.V.O. behaald, welke intussen ontbonden is).

IN- EN AFSCHRIJVINGEN WERKENDE LEDEN
van 4 t/m 11 Maart 1935.

INGESCHREVEN:

JONG HOLLAND, E. La Cruz, Mundo Nobo per 5/3—35.—.
R.C.C. Dr. A. J. W. M. Desertine — W. I. Compagniestraat 11, per 28/2—35.—

Het Bestuur.

Asiento — Kampioen van Curaçao.

Daar de Sportclub Asiento uit de beslissingswedstrijden tegen Hercules de **nodige punten heeft weten te behalen, heeft zij daardoor wederom voor een jaar** beslag gelegd op de kampioenstitel.

De Sportclub „Asiento" werd opgericht op 5 Januari 1921, oorspronkelijk onder de naam „Les Etrangers", welke naam later in die van Asiento veranderd werd. Bij de oprichting zat direct de bedoeling voor, om zo veel mogelijk allerlei takken van sport te beoefenen, waarvoor bij de leden ambitie zou bestaan. Zo heeft de sportclub nu, behalve een afdeling voor voetbal, ook afdelingen voor tennis, zwemmen, athletiek en zeilen. In de eerste jaren leidde de voetbalafdeling slechts een zeer kwijnend bestaan. Na enige jaren op onregelmatige tijden eens voetbalwedstrijden te hebben gespeeld, werd ingeschreven voor de competitie van de C.V.B., maar reeds in 1926 zag Asiento zich genoodzaakt bij gebrek aan spelers voor het lidmaatschap te bedanken. In 1927 echter kon opnieuw worden ingeschreven en nu de club steeds meer in krachten toenam, werd in 1929 voor de eerste maal het kampioenschap behaald — en wel ongeslagen! In 1930 legde Asiento wederom beslag op de kampioenstitel en op 10 Maart 1935 heeft deze fair-spelende club voor de derde maal de kampioensvlag mogen hijsen. Onze hartelijke gelukwensen aan de Sportclub, en de beste wensen voor de toekomst vooral voor de morele en sportieve vorming der leden, en de inwendige groei der organisatie.

ATTENTIE !

Op verzoek van abonné's zullen wij er toe overgaan in 't vervolg regelmatig de uitslagen van de meest belangrijke wedstrijden in Nederland te publiceren.

Op het ogenblik is de stand van zaken zó, dat van de vijf afdelingen alleen de Westelijke kampioenen nog onbekend zijn. De reeds bekende kampioenen zijn Velocitas, Go Ahead, P.S.V.. In de ene Westelijke afdeling gaat de strijd nog tussen Ajax en Feyenoord, waarbij Ajax de beste papieren heeft.

In de andere afdeling zijn nog vier pretendenten in de running, n.l. Haarlem, H.D.S.V., D.W.S. en K.F.C.

De degradatie-candidaten zijn ook reeds gedeeltelijk bekend: Overmaas, Willem II en Vitesse.

In de andere Westelijke afdeling draagt Sparta momenteel de rode lantaarn, maar heeft nog een behoorlijke kans om haar positie over te doen aan H.B.S.

Blauw-Wit behaalde het kampioenschap der tweede klasse.

De uitslagen der 1ste klas competitie van Zondag 10 Maart:

Feyenoord—Ajax	2—4	Hermes DVS—D.F.C.	2—1
R.C.H.—Overmaas	5—3	Go Ahead—Heracles	2—1
A.D.O—D.H.C.	2—0	N.A.C.—N.O.A.D.	5—0
V.U.C.—H.F.C.	5—1	M.V.V.—P.S.V.	1—3
D.W.S.—K.F.C.	1—0	Bleyerheide—Willem II	2—0
Excelsior—Haarlem	1—1	Velocitas—Veendam	5—5
Z.F.C.—H.B.S.	1—2	Leeuwarden—Be Quick	1—0

Een en ander ontlenen wij aan de „Curaçaosche Volkskrant."

De Nederlandsche Padvindersvereeniging.

Afdeeling: Willemstad — Curaçao
Groep I.

GROEPNIEUWS

van Maandag 18 tot en met Zondag 24 Maart '35.

Uit de leiderskamer: Geinstalleerd op 10 Maart op Jan Tiel: Willy Walking.

Ingeschreven als nieuweling: Hector Antonio Penso.

Op de Troepraad van Zondag 3 Maart is besloten, dat de troepkleur der 2e Groep Oranje-Zwart zal zijn.

Dat de nieuwe wedstrijd er ene zal zijn in 't maken van gipssporen.

de hopman.

Patrouille-bijeenkomsten: Op Dinsdag voor Wolven en Herten, 19 Maart. Op Woensdag voor Arenden en Vossen, 20 Maart. Alle bijeenkomsten des 's avonds van half zeven tot 8 uur. (Denk aan 't **opschrijven der zangliedjes en training wedstrijd-vlagseinen**). De P.L.'s zorgen voor een programma van training, dat alle jongens der patrouille het 2e klasse insigne op de mouw krijgen.

Nieuwelingen training: Op Donderdag van 4.30 tot 5.30 uur in de leiderskamer.

Alle nieuwelingen zorgen voorzien te zijn van hun 3e klasse-kaart, opschrijfboekje en potlood.

Inspectie-avond: Op Vrijdag 22 Maart. Van half zeven tot 8 uur. Inspectie voor de H.P.L. RU BOOM. Inspectie in burger. Zangliedjes leren... zang-instructeur Roggeveen.

Week-end San Hyronimus. Vertrek op Zaterdagmiddag 2.15 uur van het Groepterein. Terugkeer Zondagmiddag 6.— uur op het Rif. Doel is het bezoek der grotten van San Hyronimus, waarheen Zondagmorgen zeer vroeg een zwerftocht naar ondernomen zal worden. Zorg voor papier en potlood om mogelijke vreemde tekens op rotswanden na te kunnen tekenen.

1e Horde van Groep I. Willemstad.

Dinsdag 19 Maart. Om 4.30 uur op het Rif present zijn. Verschillende spelen tussen de Nesten en Hordespelen. Verhaal van Akela en handballen.

Zaterdag 23 Maart: Om 2 uur op het Rif verzamelen. Beëindiging van de wedstrijd. WIE ZAL HET WINNEN ? ? ? ?

Goede jacht in de Rimboe-dansen en vergeet DE GOEDE DAAD NIET.

De Oude Wolf.

Rosenberg en zijn mythos.

Enkele maanden geleden hebben we gemeld, dat een boek „Studien zum Mythos des XX Jahrhunderts," door de bisschop van Münster, mgr. Clemens August, graaf von Galen uitgegeven, door de rijksregering in beslag was genomen.

Dit werk was door enige professoren in de Katholieke theologie in opdracht van de bisschop van Münster samengesteld om de monsterachtige bewering, welke de door Hitler persoonlijk als officieel leider der Duitse cultuur aangestelde Alfred Rosenberg in zijn reeds door de Kerk op de Index geplaatste boek „Mythos des XX Jahrhunderts" verzameld heeft, op zuiver wetenschappelijke gronden te weerleggen.

Het was reeds in de eerste drukproeven gereed, toen het door een der mannen van de drukkerij of binderij, waar het gereed werd gemaakt, in handen van de geheime staatspolitie werd gespeeld, die natuurlijk niets beters wist te doen, dan de overweldigende weerlegging van het „geschenk des hemels", zoals de Völk Beobachter" Rosenbergs boek durfde betitelen, eenvoudig te verbieden.

Heel lang heeft dit verbod intussen niet geduurd. De vastberaden en principiële houding van den bisschop van Münster wist door te zetten, dat het verweer der theologen, professoren van het groot seminarie van Münster, aan alle priesters van het diocees mocht worden toegezonden en door het ingrijpen van kard. Schulte is nu bewerkt, dat het ook in de boekhandel zou komen, zodat alle leken er kennis van zullen kunnen nemen. In kringen, welke van het belangrijke werk reeds kennis namen, wordt het met het karakteristieke woord begroet: „Het einde van de mythe der twintigste eeuw". En een zeer voorzichtige katholieke schrijver verklaart: „Alfred Rosenbergs positie is na het verschijnen van dit werk volkomen geruïneerd."

„Satanswerk", verklaarde de leider der evangelische belijdenis dr. Koch. In zijn effect ongetwijfeld, maar in zijn wording veel meer een stuk ongelooflijke domheid, een volkomen gebrek aan wetenschappelijk inzicht in de betrokken materie, een speculeren op zekere instincten, welke de mensheid nu juist niet tot ere strekken.

Uit het document der theologie.professoren nu blijkt, dat dr. Rosenberg als bronnen voor zijn polemische, en zelfs van zijn levensbeschouwelijke aanvallen op Kerk en godsdienst een zeer ruim gebruik heeft gemaakt van... risum teneatis... Voltaire en den beruchten Papenspiegel, maar dat zijn gehele thesis ten slotte opgebouwd is op het boek van Albert Grünwedel over de Etruskiërs. En dan schrijven de professoren: „Rosenberg is in zijn pogen om maar snel en van alle kanten materiaal tegen Kerk en Christendom bijeen te brengen het slachtoffer geworden van een boek, dat de ernstige wetenschap slechts met hoofdschudden en met droefheid om de geestelijke omneveling van den schrijver Grünwedel ontvangen heeft. Onmiddellijk na de publicatie van dit boek verscheen een vernietigende critiek van den eminenten kenner van Etruskische cultuur en kunst, Gustav Herbig, waarin bewezen werd, dat de afschuwelijke sexuele perversiteiten, welke Grünwedel meende gevonden te hebben, niet bij de Etruskiërs, doch slechts in de geestelijk ziek geworden fantasie van Grünwedel bestonden. En Wilhelm Schubart, de beroemde Berlijnse orientalist, die de vernietigende critiek van Herbig volkomen beaamde, voegde eraan toe: Het boek heeft afgedaan, we zullen niet met stenen naar de schrijver werpen; op de inhoud zal ik niet ingaan, want het moet zo snel mogelijk vergeten worden, ter wille van den schrijver zelf, maar ook ter wille van de Duitse wetenschap."

Het boek heeft afgedaan. Voor allen, die als deskundigen op dit speciale terrein der wetenschap erkend zijn. Maar voor den officiëlen „rijksleider in culturele aangelegenheden" voor den man, die officiëel aangesteld is om in het nieuwe Duitsland een nieuwe beschaving te brengen begon „het afgedane boek" volop te leven. Uit de „afschuwelijke sexuele perversiteiten" is het Katholicisme opgegroeid. „De (Etruskische) Haruspex zegevierde, de Romeinse Paus stond op als zijn onmiddellijken opvolger, terwijl de tempelwacht, het kardinaals-college, een mengsel is van het priesterdom van de Etruskisch-Syrische-Vooraziaten en der Joden met de Noordse staat". „De Etruskiers, zegt Rosenberg verder, vertoeven met sadistische voorliefde bij alle voorstellingen van pijn, moord, offer; het mensenoffer zelfs was een bijzonder geliefde tovenarij... Dit Vooraziatische volk heeft het Romeinse bloed vergiftigd; zijn schrikbarende voorstellingen van hellepijn in het leven hiernamaals zijn op de Kerk overgedragen; de afschuwelijke duivels zijn duurzame middelen voor het Pausdom geworden en beheersen de door de Katholieke Kerk vergiftigde voorstelling van onze middeleeuwen." Het Etruskische element is het „bijgelovige, bloeddorstige wezen van Rome", welks Paus door Rosenberg **steeds weer de „medicijnman" of de „Etruskische Haruspex" of de „Romeinse Haruspex"** genoemd wordt. Dit alles met duidelijke zinspelingen op het perverse en obscene, dat Rosenberg de Etruskiërs toeschrijft, doch dat slechts in de krankzinnige fantasie van Grünwedel bestaan heeft.

Grünwedels boek werd geschreven in de dagen, welke de ongelukkige auteur in een krankzinnigengesticht doorbracht. Dit boek van een geesteszieke is nu het handvest van de nationaal-socialistische cultuur, van de vorming der gehele Duitse jeugd geworden. „Het vuil, zegt Pater Muckerman, dat een krankzinnige verbeelding heeft samengebracht, wordt nu tot de kern der nationaal-socialistische leer geproclameerd. De perversiteiten uit een dergelijk brein moeten de gezonde geest van een nieuwe jeugd de inhoud van haar leven geven. Deze afschuwelijke mesthoop — het woord in de letterlijke zin genomen — is het fundament van een nationale Duitse kerk tegen Rome.-'

Er bestaat een Duitse Witz: über Italien lacht der blaue Himmel, über Deutschland aber lacht die ganze Welt...

Ware de oorzaak niet zo droef en ernstig, dan zou men ook over zoveel dwaasheid — wederom in de letterlijke zin van het woord — lachen. Zij is echter al te ernstig in haar droeve gevolgen voor het gehele Duitse volk. Maar in elk geval is Rosenberg door deze onthullingen, welke zich nog veel verder uitstrekken dan wij hier konden citeren, een tragi-komische figuur geworden, die in deze harde, alles behalve sentimentele tijd minder het diepe medelijden dan de spot, de rauwe maar volkomen verdiende spot van de gehele wereld zal wekken.

Napoleon I en de geneeskunde.

door Dr. L. G. Kostenhorst, in „Hoger Leven."

De universele geest van Napoleon stelde belang in allerlei vraagstukken, den mens betreffende en op oorspronkelijke wijze huldigde hij persoonlijke opvattingen. Ontsproten uit een eenvoudig milieu, gestegen tot een wereldheerschappij is 't wel begrijpelijk, dat hij ook z'n aandacht wijdde aan de gezondheid en de vraagstukken, die hierop betrekking hebben. Immers z'n eigen levensloop en handhaving in z'n verkregen machtspositie was grotelijks afhankelijk van zijn eigen gezondheid en geestelijke krachten. Hoe zeer hij van deze kennis doordrongen was, blijkt wel uit het officieel bericht, waarin hij vrijmoedig relaas gaf over de vreselijke katastrophe in Rusland, maar tegelijkertijd er bij meldde, dat hij zelf zich verheugde in de beste gezondheid. Immers elke twijfel aan zijn eigen gezondheid en krachten zou in binnen- en buitenland noodlottige gevolgen voor hem ten gevolge hebben. Ook hierom werden ongesteldheden zoveel mogelijk naar buiten verzwegen, o.a. een hevige ongesteldheid na de Oostenrijkse veldtocht in Schönbrunn.

Ongetwijfeld beschikte Napoleon niet alleen over enorme geestelijke krachten, maar kon hij ook bogen op een zeer krachtig lichaam. Slechts een zeer krachtig gestel kon bij dag en nacht zoveel hersenarbeid verrichten en zo'n zware lichamelijke eisen doorstaan als hem de vele veldtochten en de innerlijke regelingen der verscheiden gebieden oplegden. Hij was van een kleine gestalte en zeer bewegelijk. In zijn jeugd was hij slank en mager; op latere leeftijd behoorde hij tot het kortbenige type met het brede borst, dat bijzonder opgewassen is tegen lichamelijke vermoeienissen.

Tegelijkertijd werkte zijn hoog ontwikkeld, veelzijdig begaafd zenuwstelsel in remmende zin op zijn overigens robuste lichaamskracht. Hij was zeer gevoelig voor allerlei invloeden van het weer en kon vocht en wind slecht verdragen. Voortdurend had hij last van verkoudheid. Ook andere milieu-invloeden werkte op hem in als op een fijnbesnaarde wereldse jonge dame. Bepaalde geuren b.v. van pasgeverde gebouwen maakten hem onwel. Stond hem iets tegen, zo trad spoedig braken op en ook wanneer hij iets meer at, dan zijn gewoonte was.

Bedlegerig was hij zelden. Niettegenstaande hij 60 veldslagen leverde en zonder aanzien van zijn eigen persoon zich aan het vuur blootstelde, liep hij slechts tweemaal een verwonding op; voor de eerste maal een bajonetsteek in het linker bovenbeen, die bijna tot afzetting van het been voerde, en de tweede maal bij Regensburg een onbeduidende schotwond aan de enkel. In Toulon werd hij — zoals hijzelf aannam — door een ander soldaat geïnfecteerd, waardoor hij een hardnekkige huiduitslag bekwam. Ook sinds die tijd vertoonde hij urinebezwaren, die hem soms, zoals in de slag van Borodino, zeer hinderden.

Hoewel hij beweerde vóór St. Helena nimmer zijn hoofd of maag bespeurd te hebben, zo schijnt toch z'n maag niet van de sterkste geweest te zijn. Reeds een geringe overlading voerde tot braakneigingen, zodat hij instinctief steeds slechts weinig at. Tenslotte is hij aan maagkanker overleden, evenals z'n vader en zijn oudste zuster Elisa.

Dikwijls verkondigde hij, dat soberheid en reinheid de grondslagen der gezondheid zijn. Hij zelf gebruikte slechts het allernoodzakelijkste en was ook zeer beheerst in 't gebruik van drank. Een glas lichte Chambertin was voldoende om hem wat te verkwikken. Steeds predikte hij, dat men van te weinig nooit ziek werd, wel echter van te veel. Bij z'n overbelasting aan arbeid, at hij gewoonlijk zeer haastig en onregelmatig. Ook slaap gunde hij zich weinig. Hij sliep in. wanneer hij noodzakelijke rust nodig had, al was 't midden in een veldslag. Niettegenstaande de onrust van zijn met ideeën overvulde hersenen vermocht hij terstond de slaap te vatten. Bij ontwaken voelde hij zich steeds opgefrist en tot arbeid geschikt.

Bewust zocht hij evenwicht te brengen in de excessen van zijn levenswijze door excessen in tegenovergestelde richting te begaan. Na overgrote inspanning schakelde hij een 24-urige rustpauze in; na dagenlange bureauarbeid bracht hij zijn natuur door uitgestrekte paardenritten of een dag van jagen in evenwicht. Aan zijn huid pleegde hij grote zorg: dagelijks werd hij met eau-de-Cologne gemasseerd. Wanneer hij zich niet lekker voelde bleef hij lang in het bad. Meest werkte hij dan in 't bad.

In de anatomie stelde hij levendig belang. Drie maal begon hij een anatomiecursus om zich grondig op de hoogte te stellen; moest deze echter door belangrijke andere aangelegenheden onderbreken, maar ook wel door lichamelijke weerzin tegenover deze leerstof. Sceptisch stond hij tegenover de inwendige geneeskunde, meer vertrouwen koesterde hij voor de chirurgie. Van geneesmiddelen wilde hij niets weten, slechts bij weinige ziekten had hij er vertrouwen in. Hij was van mennig, dat het lichaam zich zelf wel zou verdedigen tegenover de ziekte, in ieder geval beter, dan wanneer het met medicijnen overladen werd.

Gedurende zijn regering was hij voornemens zelfs de z.g. „heroïsche" middelen geheel te verbieden of ze slechts te laten voorschrijven door gespecialiseerde geneesheren. Ook z'n lijfarts Corvisart was geen vriend van geneesmiddelen. De psychische werking hield hij voor de belangrijkste.

Hij gaf zelf aan de Keizerin Marie-Louise voor hare zwangerschapsbezwaren — zonder dat deze de inhoud kende — broodpillen in, die haar goede dienst bewezen. Tegen keelpijnen wilde hij z'n keel niet gorgelen en ook bij diarrhee geen medicijnen innemen. Bij volle gezondheid bleef hij zijn oude standpunt handhaven, alleen wanneer hij aan een zware ziekte zou gaan lijden, dan zou hij zich wel eens gaan bezinnen. Later op St. Helena nam hij wel medicijnen in.

Hij was een uitgesproken wilsmens, die van zichzelf steeds 't hoogste eiste en ook de zwakte van zijn gestel eenvoudig wegcommandeerde. Zo geloofde hij dat men ziekte door mobielmaking der zedelijke krachten kon weerstaan. Op z'n veldtochten had hij veel ervaren b.v. met de pest, die hij volgens zijn inzicht 't best kon voorkomen met veel beweging. De ziekte moest als een vijand te velde door moed en hardnekkigheid overwonnen worden.

Hoewel hij steeds weer verklaarde, dat water, lucht en reinheid de hoofdmiddelen zijner apotheek waren, won hij toch gaarne raad in bij zijn geneesheren, zonder echter zich te voegen naar hun voorschriften. Hij besprak gaarne met hen geneeskundige vraagstukken, schertsten met hen en imponeerde menigmaal door zijn onverbiddelijke logica. Eens verkondigde hij: de geneesheren hebben tot hun eigen schade hun middeleeuwse kleedij afgelegd, aangezien deze hun bij de patiënten een bijzonder gewin en aanzien verleend had. Hij honoreerde hen vorstelijk voor hun werkzaamheden, verhief hen in den adelstand en bedacht hen als Larrey, met even hoge bedragen als sommige zijner generaals in z'n testament.

Apostelaat ter Zee.
Steunt het

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 17—23 Maart 1935.

S.S.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Oranje-Nassau	17	New York via Haiti	17	Amsterdam via Venezuela & Suriname
Falcon	17	Maracaibo	17	New York
El Libertador	17	Maracaibo, Aruba	18	Aruba, Maracaibo
Reliance	18	New York	18	Cristobal
Lafayetie	18	New York	18	Cristobal
Stuyvesant	18	Amsterdam via Suriname & Venezuela	18	New York via Haiti
Presidente Gomez	18	Cartagena	18	Hamburg
Kreta	19	Hamburg	19	P. Barrios
J. Sebastian Elcano	19	Cristrobal	20	Barcelona
El Libertador	20	Maracaibo, Aruba	20	La Guaira
Rotorua	20	New Zealand, Cristobal	21	Southampton, Londen
Astrea	21	New York via Haiti	21	Aruba, Maracaibo
Caribia	21	Hamburg	21	P. Barrios
Kungsholm	21	New York	21	Cristobal
Colombie	21	Cristobal	21	Le Havre
Delilian	21	Liverpool	22	Cristobal
Miranda	21	Maracaibo	22	Maracaibo
Amor	22	Maracaibo	22	New York via P. Cabello
El Libertador	22	La Guaira	22	Aruba, Maracaibo
Bennekom	23	Costa del Pacifico, Cristobal	23	L'pool, R'dam, A'dam
Nicea	23	P. Barrios	23	Hamburg
Waltraut Horn	23	Hamburg	—	Curaçao
Alemania	23	Maracaibo	24	Maracaibo

Leren met schade en schande.

Men kent het droeve geval te Malang (Ned.-Indië), waar laatst het gerecht heeft moeten ingrijpen.

De diefstallen in het zwembad Selecta en andere openbare plaatsen van samenkomst, bedreven door jongelieden van de betere stand, liggen nog vers in het geheugen. Doel hiervan was het niet toereikende zakgeld wat aan te vullen om met meisjes uit te gaan, voor haar geschenken te kopen, enz.

Het onderzoek, door de politie gehouden, moet uitgewezen hebben, dat de jeugdige dieven in totaal circa 500 Holl. guldens hebben gestolen en dat, althans sommige meisjes, niet onkundig waren van de faits et gestes van haar „vriendjes". Zo zouden er winkel-diefstallen gepleegd zijn op aanwijzing der meisjes.

Wat hier van aan is, moet het onderzoek voor den rechter uitwijzen.

Maar wèl valt reeds te constateren, dat het ontdekken der diefstallen en wat daaraan vasthing, zuiverend heeft gewerkt. De vrije omgang tussen studerende jongelui en jongemeisjes is zichtbaar geminderd. Het schijnt, dat vooral de ouders der meisjes een weinig tot nadenken gekomen zijn en hun dochters niet meer zo de vrije hand laten als vroeger. Het gefiets en gewandel van jongelieden van beiderlei kunne tot laat op de avond is uit — althans zeer verminderd.

Ook ziet men thans, veel minder dan vroeger, auto's volgepropt met jongelui en meisjes door de stad — en ook daar buiten — rijden. Voorts is het bezoek van de opkomende jeugd aan openbare badplaatsen, zonder enig toezicht van ouderen, sterk geminderd.

Vele ouders schijnen tot het besef gekomen te zijn, dat gebroken moest worden met de premisse: „zo iets doet mijn kind niet!" en zij zien thans de noodzakelijkheid in, meer toezicht op hun opkomende dochters en zoons uit te oefenen.

Op de meisjes was dit in het algemeen nog nodiger dan op de jongens; de zin om voor een „modern" meisje door te gaan, werd steeds groter. En als men dan bedenkt, dat de jongedames onder „modern" verstonden, dat zij doen en laten konden, wat zij wilden, dan begrijpt eenieder, welk een gevaar in deze toestand school.

Het spreekt vanzelf, dat in deze niet generaliserend gesproken kan worden; de meeste ouders bleven een wakend ook op hun kinderen houden. Maar aan de andere kant kan niet worden ontkent, dat door slecht voorbeeld het aantal der „moderne" meisjes geleidelijk aan groter werd.

Als deze verandering ten goede nu maar blijvend is, dan zal uit het Malangse diefstal-schandaal althans iets goeds geboren worden.

U-39.

„De Tijd" verhaalt weer een ander tijdvak uit het boek van Pastor Niemoller:

Pola. Oudejaarsavond 1916. De Kerstboodschap van Willem II spreekt den officieren van het Middellandse Zee-eskader nieuwe moed in. Luitenant Niemöller, die dan nog alleen maar aan zijn vaderland denkt en aan de oorlog, die het winnen moet, en die niet vermoeden kan, dat hij misschien in deze oorlog gesterkt wordt voor de strijd die hij bijna twintig jaren later strijden zal als de leider de Duitse protestantse Belijdeniskerk: Niemöller is een beetje down omdat zijn boot, de onderzeeër-mijnenlegger U-73, als een wrak op een werf ligt en voorlopig niet meer er op uit kan gaan. Doch hij heeft geluk. De commandant van de U-39 is op zoek naar een stuurman en al valt de eerste keuze niet op hem, daar men liever mensen van de handelsscheepvaart voor dit werk heeft, ten slotte neemt men hem toch, al is het dan ook maar bij gebrek aan beter.

De 3e Januari 1917 kiest de U-39 zee. Niemöller blokt op het „nautisch jaarboek" en grabbelt in zijn herinneringen naar hetgeen hij lang geleden van de geheimen der navigatie heeft afgeweten. En intussen geniet hij van de gedachte, dat hij nu een èchte onderzeeër heeft. Hij is trots geweest op zijn U-73, al stond die bekend als een „drijvende doodkist". Doch wat een verschil met de U-39! Een snelheid van dertien knopen, 'n hele verzameling torpedo's, een prachtig kanon van 10.5 c.M. Zelfs n u nog, terwijl de luitenant van bijna twintig jaren geleden 'n rijpe man, 'n geestelijke en de leider van duizenden Duitse protestanten geworden is, voelt men in zijn boek „Vom U-boot zur Kanzel" de juichende geestdrift dier vere dagen.

De U-39 voert de Adriatische Zee door, passeert de Straat van Otranto en kruist tussen Kreta en Alexandrië. Niemöller, die met de U-73 uitsluitend mijnen legde, terwijl het afschieten van een torpedo tot de zeldzaamheden behoorde, ondergaat eerst thans de vuurdoop. De U-39 heeft geen mijnen aan boord en moet aanvallen. Dat is veel gevaarlijker. En bovendien: „men moet eerlijk toegeven, dat de Engelsen het aardig beginnen te leren."

Treilers, jachten, destroyers patrouilleren en de U-39 kan niet beter doen dan ze uit de weg te blijven. Na een paar dagen wordt de eerste torpedo afgeschoten en in korte tijd is er een schip van de oppervlakte der zee verdwenen. Doch van ale kanten komt de vijand opdagen en een spannende achtervolging begint. Fijn afgestelde luisterapparaten registreren het geluid der machines van de vluchtende onderzeeër en verraden zijn ligplaats. Tot zestig meter diepte is het een hels lawaai van de waterbommen, die heel wat gevaarlijker beginnen te worden dan de „knalerwten" van een jaar geleden waren. Doch men ontkomt en dat is het voornaamste.

De scheepvaart wordt „omgeleid". De radio heeft het bericht verspreid, dat een onderzeeër loert en het verkeer zoekt veiliger wateren. Bovendien heeft men zeer slecht zicht. In de winter ziet men niet zoals in de zomer een rookpluim op tien mijlen afstand. En ook weten de stuurlui tegenwoordig hoe men een onderzeeër weinig kans geeft. Bijna alle stoomboten varen in zigzag en de onderzeeër, die ze beloert, heeft weinig kans. Hij moet immers onder water blijven, daar menig onschuldig uitziend schip even gevaarlijk is als een kleine kruiser, en onder water is de snelheid veel te gering om dichter bij te kunnen komen.

Dagen en dagen gaan voorbij zonder dat er iets gebeurt. Niemöller vindt dat niet zo heel erg en is heel de dag in de weer met zon en maan en sterren. „Interessant en leerrijk, doch ten slotte stuurt men in de oorlog een keizerlijke U-Boot niet voor vier weken naar de Middellandse Zee om een jonge luitenant grondig navigeren te laten leren."

Eindelijk, na een week, komt er een schip in het zicht. De „Garfield" heeft geen radio aan boord en weet dus niet, dat het verkeer is „omgeleid". Het schip, dat een kleine vierduizend ton meet, krijgt een torpedo in ruim twee en een granaat in de machinekamer. Het zinkt spoedig. De kapitein, die reeds twee malen getorpedeerd is en zich van de duikboten niet veel schijnt aan te rtekken, wordt gevangen genomen. De bemanning probeert in de sloepen naar Port Said te komen.

Dan gebeurt er tien dagen lang niets. De U-39 kruist zonder een schip te ontmoeten. Het wordt langzaam aan tijd om naar huis te gaan, want er zijn dringende reparaties te doen. De commandant beslist, dat 25 Januari de terugreis begint. En ziet, dan komt juist in de morgen van 25 Januari 1917 het grote avontuur.

D e zee is ruw, maar het zicht is goed. In het Westen stijgt een rookwolk op. Een oorlogsschip? Verschillende oorlogsschepen? Ja, maar er vaart een vrachtboot tussen, die door hen bewaakt wordt. Ten slotte ontdekt men zelfs twee vrachtschepen, klaarblijkelijk met een kostbare lading, want drie moderne Franse torpedojagers zorgen voor het geleide.

De U-39 sluipt naderbij, komt tot vlak bij een der vrachtschepen. De torpedojager, welke de linkerflank van het convooi dekt, vaart rustig voorbij, zonder het gevaar te vermoeden, dat daar vlak onder de zeespiegel dreigt. De machines van de U-39 draaien langzaam. De duikboot draait om zijn lanceerbuizen te richten. De commandant fluistert: „Troepentransport! Het dek is vol soldaten." De periscoop wordt uitgeschoven. De torpedo kan afgeschoten worden. „Klaar?... Vuur!... Dertig meter zakken. Periscoop inhalen."

De U-39 duikt in de diepte. Heel de bemanning wacht op de ontploffing van de torpedo. Na twintig seconden volgt de knal. Treffer! Er komen geen waterbommen. De U-39 vaart een eind en komt danweer naar boven, tot juist onder de oppervlakte van het water. De periscoop wordt uitgeschoven. Het transportschip zinkt reeds. De zee spoelt al over het achterschip. De torpedojager, die er bij voer, neemt de bemanning en de soldaten over. Het andere transportschip en de twee andere torpdojagers vluchten in volle vaart naar het Zuiden.

En dan weet men op de U-39 niet meer wat men zal doen. De torpedojager fungeert als reddingsboot en mag men proberen een reddingsboot in de grond te boren? Maar de soldaten die gered worden, gaan naar het front om daar Duitse soldaten te bevechten! De aarzeling duurt even, maar ten slotte richt de U-39 zijn lanceerbuizen op de torpedojager. De Fransen zijn echter op hun hoede en een regen van granaten daalt neer op de plek, waar een ogenblik de periscoop boven water uitstak. De U-39 wordt niet getroffen, maar moet de aanval toch opgeven. Hij duikt nog een paar malen op om de reddingswerkzaamheden zoveel mogelijk te bemoeilijken, en wanneer dan het transportschip ten slotte wegzinkt, begint de thuisreis.

Lang praten de officieren er over, dat het niet goed was om de reddingsboot, al was het dan ook een torpedojager, aan te vallen. Maar het zou ook niet goed geweest zijn om zoveel mogelijk soldaten te laten redden, die weldra aan het front tegenover Duitse soldaten zouden worden geplaatst. „En plotseling stond ons heel het verschrikkelijk raadsel „Oorlog" voor ogen..." Dit voorval heeft op Niemöller, die ten allen tijd zeer vroom van gemoed is, een grote indruk gemaakt. Hij vraagt zich af of de oorlog werkelijk, zoals soms is beweerd, het Christendom buiten werking stelt, en of er werkelijk ogenblikken zijn, dat alle moraal van nul en generlei waarde is. En hij lijdt onder deze tweestrijd. Doch een paar dagen later krijgt hij zijn ijzeren kruis en is alles weer vergeten. En de leider der Duitse protestanten Niemöller, die na twintig jaren de geschiedenis schrijft van de jonge zeeofficier Niemöller, heeft dezelfde gewetensbezwaren, waarover hij met de zelfde makkelijkheid heenstapt.

De Chineesche Muur.

De volksverhuizing

De gevechten in China brengen de oer-oude „Grote Muur" weer in onze gedachte.

Niet slechts Europa kent de toverachtige romantiek van oude burchten en kastelen, van fluisterend vertelde sagen dooradernd met het murmelen van brokkelende ruïnes, van stervende, eerbiedwaardige getuigen ,van oude macht en schoonheid. Ver in het Oosten waar het schemert, wanneer wij werken, waar bedrijvig leven heerst, terwijl wij slapen en waar sedert jaren steeds weer de oorlog de vrede van de dag en de rust van de nacht verjaagt, daar spookt het evenals aan de Rijn, in Schotland en in de Provence rond oude, brokkelende vestingtorens. De „Grote Chineese Muur" trilt onder de passen der heen en weer trekkende legers; het grootste bouwwerk der wereld strekt zich uit over een lengte van 2500 K.M. en bezit talloze citadellen.

Rovers-romantiek en helden-romantiek vermengen zich hier. Terwijl het tenslotte rovers waren, die rond dit ontzaglijke vestingwerk hun spel speelden, toen China ophield langer een rol in de wereldpolitiek te spelen, terwijl het tenslotte de koopman was, die zich tegen de rovers verdedigde, is de opbouw en bewapening van de „Grote Muur" inderdaad een heroïeke daad geweest. Reeds enige eeuwen voor de massale bouw hadden de vorsten van de grensgebieden ter bescherming wallen en tenslotte muren opgeworpen, die de nomadenstammen een duidelijk „halt" toeriepen. Maar die maakten dan doodkalm een omweg om uit de rauwe, dorre steppe in het gecultiveerd land van China binnen te trekken. Wat had de Nomade voor haast? Toen kwam echter een sterk man op de troon. Men kan niet zeggen, dat Sji-Hoeang-Ti de troon van China en zijner vaderen besteeg, want ten eerste was hij een aangenomen kind van zijn voorganger en ten tweede is hij het geweest, die het grote China geschapen heeft. Daar voor maakte de slimme, harde man van drie middelen gebruik.

Ten eerste ging hij de onder elkaar twistende vorsten te lijf en overwon hen bij de eerste stormloop. Zo maakte hij zich tot hoofd van de staat en schiep één hecht rijk. Dan moest hij zich ook te weer stellen tegen de eisen van de troonpretendenten. Al hun verwijzingen naar wetboeken, verdragen en vooral historische afkomst maakte hij nutteloos door alle rechts- en historische politieke literatuur te laten verbranden. Veel grootser was zijn verdedigingsplan ter bescherming van het vaderland. Sji-Hoeang-Ti beval in het jaar 220 voor Christus, de drie kleine muren, die vroeger tegen de Tartaren, tegen de Gobiwoestijn en zijn scharen volkeren alsook tegen de benden van Noord-Centraal-Azië gebouwd waren, tot een enkele muur te verenigen, tot „Wanli-tsjang-tsjeng", tot een muur van 2500 K.M. lengte, die zich met veel kronkelingen over kale hoogten en laagvlakten, door gebergte West-Oost uitstrekte — en thans na tientallen eeuwen zich nog uitstrekt.

Merkwaardig is deze muur. Bij de kritiekste plaatsen is hij 16 meter hoog en 5 meter breed. Want — en dat was van veel belang — soldaten moesten er plaats op hebben om de steppenstammen het hoofd te bieden. En het lukte. Wij Europeanen denken met gemengde gevoelens aan deze periode en de gevolgen er van. Daar immers wierpen de Chinezen de „Hiungun" terug, de Binnen-Aziatische Hunnen. Wat was het gevolg? Deze stammen moesten door de muur hun koers veranderen. Zij drongen naar het Westen en stroomden gedurende eeuwen over de Europese velden. Zo veroorzaakte de Chinese muur de volksverhuizing. Het in tien jaar tot stand gebrachte werk schijnt een harde periode voor de onderdanen te zijn geweest. Want er zijn oude Chinese vertellingen, die dit decennium als dat der „dochters" roemen, een periode, waarin de ouders liever meisjes dan jongens wensten, omdat deze van de arbeid waren vrijgesteld. En dat wil heel wat zeggen! Slechts de geboorte van een mannelijke opvolger gold sedert eeuwen als het ware huwelijksgeluk.

Met de „Grote Muur" — „Jagan Kerne", witte wand, noemt de Mongool hem — heeft Sji-Hoeang-Ti nog andere successen kunnen oogsten. Het rijk, dat door hem eenheid verworven had, verkreeg met de grens bovendien een operatiebasis; want hij ging nu ook tot aanvalsoorlogen over, die China vergrootten. Bovendien werd het aanzien van de Tsin-dynastie er door vergroot. Bij dit alles kwam nog, dat de reuzenmuur dienst deed als grenscontrole en bovendien de economische toenadering bevorderde. Want weldra werd China's macht bekend. China nodigde zelf de handelaren van Noord en Centraal Azië uit de markten te bezoeken. Die vonden echter overal voor de muur plaats. Reeds 50 jaar na de voltooiing van het bouwwerk, dat nog nuttig gecompleteerd werd door prachtige, grote landwegen, bloeide in de schaduw van de Chinese muur de handel. Vooral de poort Yoe-Meun aan de drempel van Centraal Azië, werd letterlijk een poort van het wereldverkeer. De oudste Chinese zijde der Venetiaanse kooplieden is waarschijnlijk door deze poort gekomen.

De tactische waarde is thans van geringe betekenis, niet slechts door het voortdurende verval, maar door de technische vooruitgang der omgeving. Niemand zal een oude burcht nog au serieux nemen.

Satyre en humor.

Het blad Messin vertelt de volgende goede grap, die vijf Italiaanse officieren te Saarbruecken hebben uitgehaald met een nazi, die hen voor... macaroni schold. Zij zaten er in een groot café en verzochten den opschepper netjes met hen mee te gaan. Op straat omringden zij hem op weg naar hun kazerne. De nazi beefde over al zijn leden. In de keuken gelastten zij den kok hem vijf schotels macaroni, naar alle regelen der kunst toebereid, voor te zetten .De man, die hen had willen beledigen, werd gesommeerd ze leeg te eten op straffe anders op staande voet gestraft te worden. En toen hij met moeite die plicht vervuld had kreeg hij nog een zwaar nagerecht te verorberen.

De les moet geholpen hebben en kan anderen dienen. Het zou bij voorbeeld iemand in het hoofd kunnen komen, andere buitenlandse officieren voor kaaskop uit te maken. Met welk een gamma aan kazen kan dan die schuldige gestraft worden...!

Paris Midi heeft mr. Caulier, medewerker van mr. Henry Torrès, ondervraagd naar aanleiding van het voornemen van een Nederlandsen kaasfabrikant, Hitler op grond van diefstal van een wettig gedeponeerd handelsmerk, een proces aan te doen .Hij kent deze weinig kans toe om het te winnen, want gene kan bezwaarlijk volhouden, dat het een geval van oneerlijke concurrentie geldt en zelfs geen diefstal van een merk, want het hakenkruis is voor het Duitse rijk een nationaal embleem geworden, geen fabrieksmerk. Zelfs als het Nederlands gerecht het zou verbieden zich langer van de swastika te bedienen, zal het wel niet gehoorzamen en hoe het daartoe te verplichten?

En wat de schade aangaat, die de landgenoot beweert dientengevolge geleden te hebben, het staat allerminst vast, aldus mr. Caulier, dat hij het wint. Want hem in het gelijk te stellen zou betekenen dat het gebruik van het hakenkruis door de Duitse regering, neerkomt op een devalorisatie van dit teken. Maar indien het Nederlandse gerecht de gegrondheid van de klacht erkent, zal de klager zich vermoedelijk met het zinnebeeldige minimum aan schadeloosstelling vergenoegen, daar de openbaarheid aan de debatten voldoende moet zijn om zijn afnemers duidelijk te maken, dat hij niet een agent van de nazi's is.

Het bijgeloof is de wereld nog niet uit en vooral op de Balkan tiert het nog welig. Dit bleek weer bij een proces te Krsanaice, in de buurt van Sofia. Achttien inwoners stonden terecht, omdat ze in October de 64-jarige weduwe Olewa Marin mishandeld en doodgeslagen hadden, want ze was een gevaarlijke toverkol geweest, die al heel wat onheil gesticht en heel wat mensen ongelukkig gemaakt had. Zij waren nog trots op hun daad ook.

De oude Olewa had in bittere armoede in een hol in de rotsen aan het einde van het dorp gewoond. Men wist in het dorp, dat zij over bovennatuurlijke krachten beschikte. Vaak had men haar aan een ziekbed geroepen of naar een stal gehaald. Vaak had ze dan geholpen, alleen maar door een paar woorden te spreken of een onverstaanbaar formulier te prevelen. Maar vorig jaar was de oogst slecht uitgevallen en dat had de boeren zeer ontevreden gestemd. Enkelen gaven er Olewa de schuld van. Er gingen steeds meer stemmen op, die om wraak riepen en toen er nu op een dag verteld werd, dat Olewa weer bezig was een toverdrank te bereiden, stormde een groep woedende boeren naar haar holwoning toe. Zij sleepten de oude vrouw naar buiten en takelden haar zo toe, dat zij in minder dan geen tijd met bloed bedekt en kort daarop dood was. Men legde haar in een ruwe kist en begroef haar buiten het kerkhof. Tevoren echter had men haar mond nog volgestopt met kiezelsteentjes en met glasscherven, opdat ze volgens het bijgeloof niet met den duivel zou kunnen spreken.

Eerst een paar weken later kwam het gebeurde ter ore van de justitie, die achttien personen, al de voornaamste daders, in hechtenis nam. In het hol werd de „toverdrank" gevonden, die kamillethee bleek te zijn.

Tijdens de behandeling hebben tal van getuigen met doodernstig gezicht de meest fantastische en afgrijselijke dingen verteld. Een buurvrouw van de vermoorde beweerde zeker te weten, dat Olewa haar kind door het uitspreken van toverwoorden gedood had. Anderen dichtten verhalen op van haar „boze blik", die mensen om het leven kon brengen. Een vrouw verklaarde met eigen ogen gezien te hebben hoe de oude vrouw zich eensklaps in een kwaadaardig blazende kat veranderd had.

Bijna alle in de rechtszaal aanwezigen bleken op de hand van de beklaagden te zijn en gaven dit herhaaldelijk door luide uitroepen te kennen. Men had dit echter van tevoren zien aankomen en daarom voor een extra groot aantal veldwachters gezorgd. Het volk vond, dat de beklaagden slechts hun plicht gedaan hadden en dat het heel onrechtvaardig was hen daarvoor gevangen te nemen.

De rechtbank heeft het bijgeloof en de domheid van de daders als verzachtende omstandigheden aangenomen en alle achttien beklaagden tot drie à vijf jaren gevangenis veroordeeld.

De reden.

„Waarom denk je dat Frank verliefd is?"

„Zijn papegaai deed niets anders dan zuchten!"

Cadeaux.

Tante: „Wat heeft Marietje op haar verjaardag gekregen?"

Jantje: „Drie boeken, zes zakdoeken en de mazelen."

COPYRIGHT P.I.B. BOX 6 COPENHAGEN

Adamson moet de kruik opofferen.

Steunt het Apostolaat ter Zee.